

KARAMAN NECİP FAZIL KISAKÜREK SOSYAL BİLİMLER LİSESİ

KALDIRIMLAR

Kültür Edebiyat ve Düşünce Dergisi

Yılı:1 Sayı : 1

KALDIRIM ◻ ESKİ BİR ACI ◻ HÜNER İŞ ◻ NE OLDUĞU BELİRSİZ HİSLER ◻ HAYALLERİN PEŞİNDEN ◻ SEVGİLİ KIZIM
BİR FİSİLT ◻ HAYAL GÜCÜMÜ SINIRLAMA ◻ HASRET GÜNLÜĞÜ ◻ ŞANLI MARŞİMİZ ◻ TEKNOLOJİ BAĞIMLILIĞI
İLK KIBLEMİZ, İLK SEVDAMIZ ◻ BİR KAHRAMANLIK DESTANI ◻ BU DAVA HOR BU DAVA ÖKSÜZ BU DAVA BÜYÜK
USULCA KÂİNATI TELAŞA VERMEDEN” ◻ OYSA SADECE FİMLERDE OLUR BÖYLE ŞEYLER ◻ KELİMELERİN GÜCÜ

Bu Sayıda

Editörden

Melike Nur ÖZESKİLİ	1
KALDIRIM	
Elif Su GÜN	6
ESKİ BİR ACI	
Livanur YAZGAN	8
HÜNER İŞ	
Berra Karaca	9
NE OLDUĞU BELİRSİZ HİSLER	
Ayşe ÖZER	10
HAYALLERİN PEŞİNDEN	
Atike Ece AÇIKEL	12
SEVGİLİ KIZIM	
Sude KOYUNCU	13
BİR FISILTI	
SümeYra BİLİNCİ	14
HAYALGÜCÜMÜ SINIRLAMA	
Havva Nisa DURAN	15
HASRET GÜNLÜĞÜ	
Özgül ÜNLÜ	20
ŞANLI MARŞIMIZ	
KeYser BAŞAR	21
TEKNOLOJİ BAĞIMLILIĞI	
Bahar ANKARALI	24
İLK KIBLEMİZ, İLK SEVDAMIZ	
Ekrem BAKIRCI	26
BİR KAHRAMANLIK DESTANI	
Meryem ASLAN	28
KELİMELERİN GÜCÜ	
Mustafa ÖZKOCA	29
BU DAVA HOR BU DAVA ÖKSÜZ	
BU DAVA BÜYÜK	
Ayşegül ALTAŞ	30
SESSİZCE SEV	
USULCA KÂİNATI TELAŞA VERMEDEN"	
Ayşenaz ŞENCAN	31
OYSA SADECE FİLMERDE	
OLUR BÖYLE ŞEYLER	

Okumak...
Fincana koyduğun acı kahvede...
Baharın kokusunu getirdiği sardunyada...
Bir kalemın mürekkebinde...
Akşam sohbetinin demli çayında...
Günbatımında...
Bir bardak ıhlamurun tadında...
Pikapta çalan mahur bestenin nakaratında...
Hüznü, sevinci, hasreti içine çeker gibi aldığın her solukta...
***
Okumanın hazzı...
Kitaplar geceyle birlikte üzerine yalnızlığın da çöktüğü insanlar için ne büyük nimet.
Okumak insana bahşedilen en güzel yalnızlık...
Ve okumak bir başına kalmak...
Yazmak bir başına buyruk olmak...
Okumak ve yazmak dört duvar arasında özgür olmak...
***
İnsan en güzel kendini yazar, kendi hissettiklerini yazar. Yazmak insanın iç sesidir sadece o sesi dinleyin. İçinizdeki duyguyu var ettikçe anlam bulur hayat. İnsanın dilinden çıkmayanlar kaleminde konuşmuş. Satırlarda ve sayfalarda anlatmış yazarlar kendilerini. "Yazmak kimi zaman en büyük teselliymiş insana." Kendini bu teselliden mahrum bırakmayın.
Bir avuç arkadaşla çıktık bu yola. Bu salgın döneminde okulumuzdan ve arkadaşlarımızdan uzak olmak zor bir dönemdi. Biz de bir teselli aradık kendimizce ve yazdık.
Dergimizin adını Kaldırımlar koyduk. Üstat Necip Fazıl Kısakürek'in Kaldırımlar şiirinden ilhamla. Kaldırımlar bu hız çağında bize dingin olmayı, durup düşünmeyi; insanları, sokakları ve bir şehri adım adım yürüyerek daha iyi tanıyabileceğimizi ve anlayabileceğimizi de gösterdi.
Kaldırımlar'ı sizlere sunmaktan gurur duyuyoruz. Bizlere desteğini esirgmeden yanımızda olan sevgili öğretmenlerimize ve bize bu yolda eşlik eden arkadaşlarımıza minnettarız.
Bir sonraki sayımızda görüşmek dileğiyle...

 www.facebook.com/karamannfsbl

 www.instagram.com/karamannfsbl

 www.karamansbl.meb.k12.tr

Yazılarınızı; kaldirimlarsbl@gmail.com adresine gönderebilirsiniz

Okulumuz Masaiüstü Yayıncılık Atölyesinde basılmıştır

Melike Nur ÖZESKİLİ KALDIRIM

*Aslında bütün hikâyem
kaldırımında başlamıştı.
İlkokula gitme isteYişim,
ilk arkadaşım, ilk aşkım,
ilk tezgâhım... Her şey şu
an üstünde durduğum
kaldırımında başlamıştı.*

Ben daha küçükken, kaldırımın kenarına, koca çınarın gölgesinde oturur, gelen gideni izler, "Bir gün ben de okula gideceğim." derdim kendi kendime. O bir günün hiç gerçekleşmeyeceği ihtimali, aklımın ucundan geçmezdi. "Babamın biraz daha parası olsun, söz verdi, gideceğim." diye kendimi avutturdum.

Okul yoluYdu burası. Sabah sekizde öğrenciler tek tük gelirdi. Mavi önlükleri gördükçe ben de bu önlüklerden giymek için sabırsızlanırdım. Okul çıkışları bazı çocuklar çamurla oynar, kirlitirlerdi önlüklerini. İçim yanardı benim. Oysa o önlükler benim olsalar giymeYe kıyamazdım.

Okul dağılana kadar etraftaki kutuları, pet şişeleri, kapakları toplardım. Daha sonra onları eve bırakır, aynı kaldırımında, aynı ağacın gövdesine yaslanarak okulun dağılmasını izlerdim. Kimse fark etmezdi beni. Ya da görmezden gelirlerdi. Hoş, bana acıyarak bakmaları beni daha çok üzüyordu. Bu yüzden bakmamaları daha iyiydi.

Zaman geçtikçe benim de okula gitme ihtimalimin azaldığını hissediyordum.

On iki yaşına basmıştım. Ama o kaldırımın kenarında oturur, okulu izler, hayal kurardım. Yazın çınarın dallarına çıkar okulu öyle izlerdim.

Buralar ıssız yerlerdi. Öğrenciler dışında pek insan gelip geçmezdi. Öğrencilere de güvenemiyordum. Bazen gelip taş atarlardı. Bilemiyorum... Ben onlara bir şey yapmadım sonuçta. Neden benden nefret ederlerdi ki? Sadece ağaca yaslanıp onları izlediğim için mi acaba? Ya da üstüm başım kirlili olduğu için mi? Yine de onlara ne zararım olduğunu bir türlü bilemezdim.

Bir gün birkaç adam kaldırım kenarındaki gölgesine oturup büyük hayallere daldığım koca çınarı kestiler. Sanki o kaldırım, o sokak ve bütün şehir o kesilince bomboş kaldı. Burayı güzelleştiren bu ağaçmış meğerki. Yeşil gitmiş yerine siyah ve gri kalmıştı. Bir de koca çınarın gözdesinden bir parça.

Birkaç yıl okulu izlemeye gitmedim. O yollardan geçmedim, o kaldırıma basmadım. Birkaç yıl sonra tekrar gittim oraya. Artık on altı yaşındaydım. Her şey kafamda daha netti. Aklım daha iyi basıyordu bazı şeylere.

Okulun karşısına park yapmışlardı. Koca çınarın yerinde kocaman bir kule gibi uzanan bir demir yığını

uzanıyordu. Bu telefon vericisi imiş. Parkın içinde çam ağaçları ve palamut ağaçları vardı. Daha fidan oldukları için bomboş gözüküyordu park.

Kaldırıma oturdum. Okulu izlemeye başladım. Artık benim yaşlıtlarım bu okulda değildi. Az ilerdeki liseye gidiyorlardı. Ama bu okulda kalmıştım ben. Yine zil çaldı. Yine okul dağıldı. Yine cadde boşaldı. Ve yine sessizlik...

Yarım saat daha oturduktan sonra boş bir koli bulmak için etrafta dolaşmaya başladım. Kâğıt arabasını babam kullandığı için büyük bir koli bulur, içine koyardım etrafa atılmış boş plastik şişelerini ve topladığım her şeyi. Sonra eve götürürdüm. Gerisini babam hallederdi. Bütün ıvır zıvrı

satar savar, az bir parayla dönerdi eve.

Tek çocuktum ben. Anneme neden bir kardeşimin daha olmadığını sorduğumda sessiz kalırdı. Ben de artık sormayı bıraktım. Ama bir kardeşim olsaydı belki daha mutlu olurdu.

Yine bir gün kolileri toplarken lisenin zili çaldı. Yavaş yavaş okuldan çıkan çocuklara bakmamaya çalıştım. Bakınca laf atarlardı belki. Kavgaya giremezdim. Bilmezdim kavgayı. Ve açıkçası dövülmek de istemezdim.

On altı yaşında olmama rağmen kendimi çok güçsüz hissedirdim. Çok pısrık olduğumu düşünürdüm. Belki okula gidemeyişimden, belki arkadaşım olmayışından, belki de karakterimden.

Ama işte öyle gölgesiz biriydim.

Bir süre sonra okuldan bir grup kız çıktı. Gözümü kaçırdım ve şişeleri kolinin içine koymaya devam ettim. Kızların seslerinden rahatsız oldum. Kaldırımın ortasında bağıarak niye konuşurlardı ki? Şimdiki gençler ne kadar da bağıarak konuşuyorlardı. Sanki herkes onları dinlemek zorundaymış gibi konuşuyorlardı.

Bir göz attım. Saydığım kadarıyla beş kız vardı. İnanın ben hayatımda böyle çığırkan ve geveze kızlar görmedim. Beş yüz kıza bedel gibiydiler. İşim bitince hızla onlardan uzaklaşmaya çalıştım. Neden bu kadar rahatsız oldum bilmiyorum ama önüme bakmadığım için bir taşa takılıp düşmem

kaçınılmaz olmuştu. Kızların sesi birden kesildi. Geriye dönüp baktığımda bana baktıklarını fark ettim. Önüme dönüp şişeleri toplamaya başladım. Ne diye hızlı yürüyorsam? Aptal ben!

Şişeleri toplayıp kalktığımda iki kız önümde belirmişti. Birisinin elinde birkaç şişe daha vardı. Kız bir şey demeden şişeleri kolinin içine attı.

"Biraz daha dikkatli yürümelisin. Ayrıca bu da bizden hediye..." dedi ve bir kahkaha attı. Mahcup olmuşum. Hiç sesimi çıkaramadım. Böyle durumlarda nedense bir şey diyemez adeta donar kalırdım. Ben de onlarla aynı yaşıyordum aslında, bir cevap verebilirdim ama ne bileyim işte. Hep uslu olan çocukların kaderi bu sanırım. Hep bir suskunluk..

Sustum ve yanlarından uzaklaştım. Hava soğuktu. O zaman fark ettim ellerimin buz gibi olduğunu. Kış günüydü. Kar yağmasa bile hava dondurucuydu.

Yıllar geçtikçe bizim maddi durumumuz daha kötüye gitmeye başlamıştı. Yiyecek ekmeği zor bulur olmuştuk. Bu yüzden iş aramaya başladım. Okuma yazma bilmeyen bir adama da iş vermiyorlardı gerçi. Üstüm başım da perişandı. İnsanlar üstüme bakarak "it kopuk" derlerdi. Yüzüme karşı demeseler de arkamdan hep bir şeyler söylenir du-

rurlardı. İlk başlarda çok ağrıma gitse de zamanla her şeye alıştığım gibi ona da alışmıştım.

İnşaatta iş bulduğumda nerdeyse mutluluktan ağlayacaktım. Çuvalları taşıyacak, çimento karacak ve diğer bazı önemsiz işleri yapacaktım. Yalvarmıştım adeta. Sanki işe zorla aldırılmıştım kendimi. Ustabası sağ olsun "Adam eksikimiz var." deyince patron gönülsüz de olsa işe almıştı beni.

Aylarca çalıştım. Bazen gece güvenlikle mesaiye kaldım. İnsanların sıcak evi vardı. Saat altıda dağılırdı herkes. Benim için pek fark etmezdi, zaten bizim ev pek sıcak da değildi. Ayrıca hareket edince daha çabuk ısınıyordum. Babam da para getireceksem geç gelmemi önemsemezdi.

İnşaat bitti, benim iş gitti. Yine sokaklarda pet şişe toplamaya geri döndüm. Babama vermeyip sakladığım parayla kendime birkaç kıyafet almıştım.

İçimden hiçbir şey yapmak gelmedi bir vakit. Ne koli topluyordum ne iş arıyordum. Çınarımın yanındaki parka gider, çimlere uzanırdım. Hava kararınca kadar gökyüzünü izler, bulutlarla eğlenirdim. Avarelik yıllarım bu yıllardı. Ne olduysa bu yıllar yüzünden olmuştu gerçi.

On dokuz yaşındaydım ar-

tık. Bir gençtim güya ama kendimi bir genç gibi görmüyordum. Hep kendi içine gömülmüş pısrık bir çocuk... Parkta bir oğlanla tanıştım. Benim yaşlarımdaydı, o da pek cılızdı. Böyle kuvvetli bir rüzgâr esse uçacak gibiydi. Gel zaman git zaman daha çok konuşmaya başladık onunla.

"Ha benim parayla sana da bir eskici arabası alsak? Çok büyük bir meblağ değil. Sen de toplasan. Daha fazla kazanırsın." dedi bir gün arkadaşım. Kazandıkça bana ödersin, dedi. Çok eskici gördüm mahallelerde. Bana en iyi davranan insanlardı eskiciler. Gördüklerinde başlarını çevirmez, ufak bir gülümsemeyi eksik etmezlerdi benden.

"Olur mu öyle şey? Ben idare ediyorum. Sende kalsın paran." Bizden durumları kat kat daha iyiydi. Ama ben yine de sevmezdim öyle borç altına girmeyi.

Sonunda "Peki." dedim. Eski de olsa üç tekerlekli bir arabam olacaktı. Satacak olan adam uzun zaman bu üç tekerlekli el arabası ile sokaklarda meyve sebze satmış. İşini büyütüp bir dükkân açınca arabası da boşa çıkmış. Hasan yürüdü, ben arkasından takip ettim. Adamla Hasan konuşacaktı. Ben pek beceremezdim böyle işleri.

Biraz döküntü ama olsun işimi görürdü. Ben de bu

araba ile işe başlayacak ve ilerde ben de bir dükkân sahibi olacaktım belki de. Umut işte...

Arabamı eve götürdüğümde babamdan okkalı bir tokat yedim. Parayı nereden bulmuşum, parayla bunu alacağıma ona getirseymişim, ben ne anlarmışım, hem vurdu hem söylendi.

Gözlerimi açtığımda sabahı, uyuyakalmışım. Uyku belki de en iyi ilaçtı benim için. Uyurdum, her şeyi unutmak için uyurdum ve her şeye yeniden başlamak için uyanırdım.

O eski araba ile yıllarım geçti. İçimde büyük umutlarım, hayallerim yıllarca o arabayı iteledim durdum. Yine çınarımın olduğu yere geldim. Kaldırıma oturdum. Kış günü hava çok esiyordu ama bu yaşıma kadar alışmışım. Karşımdaki okula burukça gülümsedim. Ne çok gitmek istemişim okula. Nasip olmadı ama.

Okulun dağılma saatinin geldiğini fark edince çocukların çıkmalarını bekledim. Çocuklar gidince okul önündeki çöp bidonlarını karıştırıyor, çokça plastik su şişesi buluyordum. Mavi önlüklü çocuklar çıkarken içimden "Keşke bir kez de ben bu önlüğü giyebilseydim, şimdi nerelerde olurdum Allah bilir..." düşüncesi geçti içimden.

Birkaç küçük çocuğun "Öğ-

retmenim! " diye bağırışını duyunca düşüncelerimden sıyrıldım

Çocukların arasında kahverengi saçlı, iri badem gözlü, güzel çehreli bir bayan vardı. Çocuklara bakarak gülümsüyordu, her şeye gülümsüyordu. Bana bile gülümsüyordu. Gülünce gamzeleri çıkıyor, arada bir saçlarını elleriyle geriye doğru atıyordu. Uzun ince parmakları beni de avucunun içine alıyordu sanki. Yürürken saçları dalgalanıyor, o dalgalar beni alıp gidiyordu. Benden tarafa geliyordu. Heyecandan bir sıcak bastı beni.

Neden geliyordu ki? Bakışlarımı görüp rahatsız mı olmuştu yoksa? Duruşumu düzelttim, vücudumu dikleştirdim. Bana bakıyordu evet ve gülümsüyordu. Başımı önüme eğdim ve ona böyle baktığım için utanmışım. Yanımdan bir kuğu gibi süzüldü ve geçti. Hoş bir lavanta kokusu da onunla birlikte esiverdi. Hayır, bana bakmamıştı hiç. Arkamda onu bekleyen bir orta yaşlı kadına gülümsediğini o geçip gidince anladım. Acaba annesi olabilir miydi? Veya ablası? Ya da komşusu falan mı...

Bundan sonra her gün okul çıkışı oraya gittim. Onu görmek beni mutlu etmeye başlamıştı. Ben onu görüyordum ama o beni görüyor muydu ki. Bir eskici arabasının yanında bir kaldırımda

oturan zavallı beni görmesi beklenemezdi. Görse ne olacaktı ki.. Görse koşup boynuma mı sarılacaktı. Yumuşacık lepiska saçları ellerime mi dolanacaktı...Seni her gün burada görmek ne güzel ,seni görmediğim her an bir zindan mı diyecekti...

Aylarca her gün her okul çıkışı oraya gittim. Onu yalnız görünce mutlu olurdum. Demek ki o da benim gibi yapayalnız. Bu düşünce beni mutlu ederdi. Onu görmesem bir hasret içimi kavururdu. Akşamları uykudan önce büyük hayallere kapılırdım: Eskicilikten iyi para kazanıyorum, işi büyütüyorum ve artık büyük bir dükkânım oluyor, büyük işler yapıyorum, tonlarca hurda alıp satıyorum. Emrimde onlarca kişi çalışıyor. Son model arabamla onu okul yolunda bekliyorum. Beni görüyor, bana bakıyor, hafiften kızarıyor. Yağmurlu bir gün okuldan hızlı hızlı çıkıp yürürken yanında duruyorum acı bir fren sesiyle. Lütfen diyorum ıslanmayın sizi bırakayım, diyorum. Sağanak çok diyorum...

Ya da hiç tanımadığım uzak bir akrabamdan çok büyük bir miras kalıyor. Ben de hemen okulun yolunu tutuyorum. Okul müdürü ile görüşüyorum, rahmetli uzak akrabamın ruhu için okuldaki bütün öğrencilere bir okul çantası ve kırtasiye malzemesini kendi ellerimle dağıtmak istediğimi söylü-

yorum. Seti dağıtmak için sınıfına giriyorum. Selam veriyorum. Gülümsüyorum. O da bana gülümsüyor. Çantaları beraber dağıtalım hocanım buyurun, diyorum. Lavanta kokusu yine burnumda... Elini uzatıyor çantaya, incecik parmakları bana doğru uzanıyor. Çantaları dağıtırken memleketini falan soruyorum, özel olarak yardıma ihtiyacı olan öğrencisi varsa bana ulaşabileceğini fısıltıyla bir sırrı paylaşır gibi söylüyo-

rum ve hemen kartımı uzatıyorum. İncecik parmaklarını uzatıyor yine... Falan filan işte... Böyle böyle uykuya dalıyorum kaç gece.

Hurdacılık ve eskicilik işi yine devam ediyor.. Günlük kazancım günü ancak kurtarabilecek vaziyette. Bu kazançla insan ancak karnını doyurabilirken ben zenginlik hayallerime yenilerini ekliyor ve onu hayallerimin prensesi yapıyordum.

O gün, yani onu okul yolun-

da beklediğim son gün yine her günkü gibiydi. Okul çıkışına yakın, yine okul yolunda aynı yerdeyim. Zil sesi ile birlikte onu arıyor gözlerim. Öğrenciler çıkıyor, etraf biraz sakinleşiyor. İşte o saçlar rüzgârda hafiften savruluyor. Savrulan saçların yanından duvarın köşesinden, o ince parmakları tutan bir el ve bir adam görüyorum. El eleler. Adam çok mutlu görünüyor, onun gözlerinin içine bakarak bir şeyler anlatıyor, anlatıyor ve o incecik parmaklar adamın ellerinin içinde kayboluyor. Sevdiğim kadın da çok belli etmese de böyle bir adamın yanında olmaktan, onun ellerine sığınmaktan çok memnun. Adamla kadın fıkır fıkır konuşarak kaldırıma çıkıyor ve yanımdan geçiyorlar. Kadın hafiften bana bakıyor. Sen kimsin, bu yanımdaki kim bak, der gibi bakıyor bana. Hafif bir rüzgâr esiyor. Lavanta kokusuna bir tıraş losyonu kokusu karışıyor. Bense kaldırımda başım önümde öylece kalıyorum. ■ ■ ■

Elif Su GÜN

ESKİ BİR ACI

Dün gibi aklımdaydı o gün. Keşke hiç yaşanmasaydı. Keşke bütün bunlar bir rüya olsaydı da uyanınca hepsi yalan olsaydı. Söndürdüğü hayatlar, hayaller keşke bir yalan olsa idi.

Hafif sisli bir hava incecik yağın yağmur ve toprak kokusu doluyordu ciğerlerine.

Sonra birden havadan bile puslu bir acı hatıra canlandı zihninde.

Bu seferki koku öncekine hiç benzemiyordu. Ne baharı çağırıyordu toprak, ne de açacak güneşin habercisiydi hava.

Kan kokusu işliyordu içine, inatla yok saymaya çalıştığı demir kokusu, mazot kokusu ve paramparça ettiği o hayatlar... Ve bir çocuğun baba diye haykırıışları. Bir annenin yavrum çığlıkları...Ve uzun sürecek bir suskunluk...

Şimdi yollarında başıboş dolaştığı o yabancı sokaklar hiçbir zaman evinde hissettirmemişti onu.

Ülkesinden güç bela kaçarak sığındığı bu yaban eller asla dost olmadı boşlukta savrulmuş ruhuna.

Yalnızlığı çepeçevre sarmıştı etrafını, hiç dinmeyecek bir çaresizlikle aralıyordu gözlerindeki perdeyi. Bundandır ki düştüğü o uçsuz bucaksız denizde tek sarılabildiği pişmanlığın hiç dostça olmayan elleriydi. Bütün keşkeler kuşatmıştı dört bir yanını.

Aynı baharın aynı günüydü yine. Hava biraz kararmış, bulutlar kafa tutuyordu birbirlerine.

O kasvet hiç çıkmadığı gibi aklımdan, ince ince sezdiriyordu kendini damarlarında.

Lanet ettiği, sarhoş sızdığı her gecenin sabahında büyük bir pişmanlıkla uyanmasına rağmen yakasını hiç bırakmayan alkolün tesiriyle gözleri karardı. Elindeki şişeyle yuvarlanıverdi birden yere, gözleri karardı, saçları her zamankinden daha da kırıştı ve yüzü ekşimsi bir hal aldı.

Çaresizliği gözlerinden okunurken mecali bile kalmamıştı kafasını kaldırıp bir yardım eli istemeye.

İlk kez geçtiği bu sokağın bir müdavimi tuttu elinden. Bilinç kaybından, ne içinde bulunduğu zamanı anımsıyordu ne de geçtiği yolları. Sanki uzun bir uykudaymış gibi yabancı olduğu bir dünyaya açtı gözlerini.

Kendine geldiğinde izbe bir dükkânın bir köşesindeki koltuğunun üzerinde oturuyor vaziyetteydi. Oturmak denemezdi aslında, yılların yükü omuzlarından öyle bir çökertmişti ki onu kendini en salıverdiği anda bile bu kadar aciz bir halde olamazdı.

Bir el dokundu omzuna. İşte yine o his... Bir an gözleri parladı, çökmüş avurtlarına bir

tebessüm oturdu ardından. Yıllarca yokluğunu çektiği bir dost, bir arkadaş sıcaklığı hissetti omzuna dokunan elde. Yıllarca aradığı mucize miydi yoksa bu?

Olur mu canım, mucize ki onun hayatından teğet geçerdin o felaket günden sonra.

Hayatın ipini ellerinden kaçırmışken çoktan, şimdi sıfırdan nasıl başlardın her şeye?

Yalnızca bahara özgü bir bağımsızlıkla boy veren filizler gibi yeşerir miydi umutları, yeniden sevmeye yahut bir hülya gibi eski günleri geri gelir miydi?

Kafasını kaldırdığında iriyarı, yaşça kendisinden biraz büyük olan, esmer tenli, uzun boylu bir adam gördü.

Önce yüzüne baktı uzun uzun; gözlerine – acıyı gördü en çok, sonra pişmanlığı ve en son da sinsice duran yalnızlığı; el ayaklarına kadar işlemiş nasırlar çarpıtı gözüne.

Kaderin bir ortak yazgısı birleştirmişti belki de yollarını.

Çok nefret ettiği, ama pençesinden kendini bir türlü kurtaramadığı bağımlılığı... Yılların yüzüne yamadığı yorgun çizgiler kadar nefret ettiği o umarsız alışkanlığı...

Geçmişini hatırlamak istemiyordu. Bir anlık hevesle başlayıp hayatını karartan o illet neleri götürmüştü ondan. Eski, güzel günleri uzak bir hatıra gibi duyuyordu şimdi. Belki bir daha hiç yaşanmayacak bir hatıra. Bir anlık hevesle ve zevkle başlayan ama sonu hep acı olan bir çıkmazdı alkol bağımlılığı.

Konuşmaya hali de yoktu isteği de. Tek arzusu yok olup gitmekti o dünyadan. Arka-

sına bakmadan uzaklaşmaktı kendisine uzanan elden. Kurtulmaktı, yıllarca taşıdığı yükten, acıdan, pişmanlıktan.

Gözlerinden kırık bir hayatın oyuncusu olduğu anlaşılacak esmer tenli adam, karşısında dikiliyordu. Onun yaşadıklarını daha önce yaşamış ve bu bağımlılık illetinden kurtulmuş bir çift göz kendi macerasını anlattı ona. Hiçbir şey için geç olmadığını anlattı uzun uzun. Bahardan bahsetti, kuşlardan, dağlardan, bir kış günü lapa lapa yağın karın altında yürüyebilmekten, toprağı yıkayan yağmur kokusunu içine çekmekten bahsetti... Ve sonra bir hastane odasında geçen aylarını anlattı ona. Ölümü beklemeyi anlattı. Tam umudunu yitirmişken yeniden gülümseyebilmeyi anlattı ona. Anlattı, anlattı...

O anlattıkça içine bir umut, bir mutluluk

Fotoğraf: Fezzullah TUNC

yerleşiverdi. O anlattıkça daha güzel göründü dünya gözüne, ağaçlar daha yeşil, parklar cıvılcıvı ve kuşların ötüşü daha neşeliydi. Vazgeçmeye hazırdı her şeyden. Kalktı hayatının dönüm noktasına doğru yürüdü. Paltosunun cebinden çıkardığı şişeyi son kez tuttu ama bu kez nefretle, hınçla tuttu ve kararlılıkla fırlattı uzaklara. Bir daha dönmeyeceği, özlemeyeceği uzaklara...

Livianur YAZGAN

HÜNER İŞİ

Şiir size ne ifade ediyor? Ne cevap verdiniz bilemem ama bana kalırsa şiir dilin değil kalbin konuştuğu bir sanat.

Dil her şeyi söyleyemez ama şiir ne var ne yok ortaya döker. En ıssızdaki kendinizin bile bilmediği saklı duygularınızı fark etmenizi sağlar. Belki okuduğunuz şiirin bir dizesi size sizi yani kendinizi anlatır, o küçük dizelerde kim bilir belki de kendinizi buluverirsiniz. Şiirin dili o kadar güçlüdür ki okuduğunuzda tokat gibi çarpar insana, iz bırakır bir yerlerde ve unuttuğunuz sandığınız anda çıkagelir karşınıza. Bu yazdıklarımı her şiirin için kastetmiyorum, öyle ki her şiirin gerçekte şiir olduğunu bile düşünmüyorum. Şiir öyle bir şeydir ki kiminin yaralarını saran bir merhem kiminin de kanayan yarasıdır.

“Uzak nedir?

Kendinin bile ücrasında yaşayan benim için gidecek yer ne kadar uzak olabilir?

Başım açık, saçlarımı ikiye

ortadan ayırdım

kimin ülkesinden geçsem

şakaklarımda dövmele beni ele verecek

cesur ve onurlu diyecekler

halbuki suskun ve kederliyim.”

Öyle her şiir benim merhemim olacak kadar

güçlü, yaram olacak kadar da ağır olamaz. Yalnız değilsinizdir şiirlerde, sizi anlayan, bu yaşadığınız duyguları yaşayan biri daha vardır. Bu yüzden duygular en güzel şiirde yaşanır hale gelir.

“Bilmezler yalnız yaşamayanlar,

Nasıl korku verir sessizlik insana;

İnsan nasıl konuşur kendisiyle;

Nasıl koşar aynalara,

Bir cana hasret,

Bilmezler...”

“Şiirde gizli saklı kalmaz, her şeyiniz ortaya dökülür. Korkularınız, sevinçleriniz, heyecanlarınız, kusurlarınız... Ama herkes bunu göremez. Kalp gözü olanlar fark eder şiirde saklı olan her şeyi.”

“Ne vakit Maçka’dan geçsem limanda hep gemiler olurdu

Ağaçlar kuş gibi gülerdi

Bir rüzgar aklımı alırdı

Sessizce bir cigara yakardın

Parmaklarımın ucunu yakardın

Kirpiklerini eğerdin, bakardın

Üşürdün içim ürperirdi

Felaketim olurdu ağlardım”

Eğer kalp gözünüz açık olacak kadar şanslıysanız şiirler sizin için bir aşk adeta bir tutku haline gelir ve bir süre sonra her şeyi anlamlandırmaya başlarsınız, en küçük şeyler bile size boş gelmez. Öyle ki şiirin gerçekliğini anladığınızda onu bırakamaz hale gelir kim bilir belki de bağımlısı olursunuz. Kimilerinin dünyası da şiirdir. Bu kadar kalabalığın içinde kendini yalnız hissedenler şiire sığınır. Başka bir deyişle hayattan kaçıp sığınılan bir liman haline gelir öyle insanlar için şiir. En önemlisi de sizi yargılamadan, sizi siz olduğunuz için kabullenen tek şey belki de şiirdir. Bu yüzden güzel okuyucum umarım bir gün cesaretini toplar ve gerçekten şiirin o özel dünyasını keşfedebilirsin. ■ ■ ■

Berra Karaca

Ne Olduğu Belirsiz Hisler

Her yerde unutulmuş anılar

Ve silinmeye başlanmış adımlar

Taştan duvardan kapatılmaya çalışılan

İçten içe bizi yıpratın duygular.

Acı vermiyorlar bize

Ama belli belirsiz bir var olma çabaları var içimizde

Tam olarak neredeler ne yapıyorlar bilmiyoruz

Biz kovalıyoruz onlar kaçıyor

Bazen tam tersi de olabiliyor.

Ardından pes ediyoruz

Çünkü sıkılıyoruz artık bu oyundan

Peşi sıra gelen yorgun argın koşturmadan.

Bu içimdeki duygu ne bilmiyorum

Çünkü bıraktım artık onu kovalamayı

Ama hala buralarda bir yerlerde

Sessiz sedasız duruyor içimde.

Fotoğraf: Feyzullah TUNÇ

*Kapıyı sertçe
çarptı. Sanki bütün
hiddetini ondan
almak istercesine...*

Başkalarından alamazdı ya. Arkasına bile bakmadan yürümeye başladı. Gidiyordu artık. Zaten neden beklemişti ki bu kadar? Çekip gitseydi en başta neler olurdu onu düşünüyordu şimdi. Belki şu an çok mutlu bir hayat kurmuş bile olurdu. Çok geç de kalmış sayılmazdı aslında bunun için. Neydi bu güzel hayattan kastı? Sıcak bir yuva, onu çok seven bir eş ve birbirinden tatlı çocuklar mı? Hayır, o bu evden ne sıcak bir yuva ne de

liyordu. Etraf oldukça karanlıktı. Sokak lambasının kör ışığı etrafı biraz da olsa aydınlatmaya yetiyordu. Etraftaki soğuk hava iliklerine kadar işliyordu. Bu soğuk karşısında keşke sabah çıksaydım diye geçirdi içinden. Gecenin bir yarısı ne yapacaktı ki sokakta? Nereye gittiğini bilmiyordu. Adımlarını yavaşlatmıştı. Ayakları onu nereye götürürse oraya gidiyordu sanki. Kafası cevaplarını bulamadığı sorularla doluydu. Çıkmıştı

— Ayşe ÖZER

HAYALLERİN PEŞİNDEN

sevdiği adam için çıkmıştı. Sadece hayalleri için. Gerçekleştiremediği hayalleri... Artık hayal olmaktan çıkıp gerçek olmasını istediği için çıkmıştı. Onu o evden çıkarana ne miydi? Okul... Sadece okumak istiyordu o. Okuyup büyük yerlere gelmek istiyordu. Köylerindeki diğer kızlar gibi oturup nakış işleyip, ev işi yapma düşüncesi onu deliye döndürüyordu. Öğretmen olmaktı hayali. Öğretmen olup onun gibi isteyip okuyamayan kızları okutacaktı o. Bunun için çıkmıştı işte o evden. Bu hayalini gerçekleştirmek için.

Onu bekleyen güzel bir hayat olduğu düşüncesiyle koşar adımlarla iler-

çıkmasına ama nereye gidecekti ki şimdi? Küçük bir otel bulmanın iyi bir fikir olduğunu düşünerek çantasından çıkardığı paraya baktı. Yetmesini umarak ilk gördüğü otele girdi. Otel denemezdi aslında. Oldukça küçük ve eski bir yerdi burası. Toplasan 3 oda yoktu belki. Ne önemi vardı ki bunun? Başını koyacak bir yer bulmuştu ya sonuçta. Anahtarını alarak odaya girdi. Eşyalar oldukça eski ve tozlu. Sanki uzun zamandır kimse girmemiş gibiydi. Kimse bakmıyor muydu acaba buraya? Odada sadece bir yatak ve onun yanında küçük bir dolap bulunuyordu. Zaten bu odaya başka ne sığardı ki? Çan-

tasını sanki otursan kırılacak olan yatağın üzerine koydu. Sonra kendisi de uzandı. Yarın yapacaklarını düşünmeye başladı gözlerini kapatarak. Gideceği okulun hayalini kurdukça yüzündeki tebessüme engel olamıyordu. Sonra aklına bir anda ailesi geldi. Yüzündeki tebessüm de bu düşünceyle kayboldu. Sinirlenmişti. Neden babası okumasına izin vermemişti ki sanki? Şimdi böyle eskimiş, tozlu odaya mahkum olmasına gerek kalır mıydı? Sonra annesinin ona olan desteğini hatırladı. Annesi de olmasa ne yapardı? Keşke babası da annesi gibi destekçi olsaydı. Sonra kafasını bu düşüncelerden arındırıp uyumaya çalıştı.

Göz kapaklarını yüzüne vuran ilk ışıkla yavaşça kaldırdı. İlk defa evinden farklı bir yerde uyanmanın garipliği vardı üzerinde. Sonra hemen üzerini değiştirip odadan çıkmak için hazırlandı. Bugün hayatının dönüm noktası olacaktı onun için.

Lobideki ayakta duracak hali olmayan yaşlı adama teşekkür edip otelden ayrıldı. Düne göre oldukça güzel bir hava vardı dışarıda. Girdiği fırından sıcak, gevrek bir simit aldı. Bir yandan onu yerken bir yandan da hızlı hızlı yürüyordu. Geç kalmak istemiyordu. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Sanki ilkokulla başlayan çocuklar gibiydi onun bu heyecanı. Sırtarak yü-

rümeye devam etti. Bugün o kadar güzel bir gündü ki... Yol bitmek bilmiyordu. Ne zamandır yürüyordu acaba? Ama bunu dert edemeyecek kadar mutluydu. Adımlarını daha da hızlandırdı. Şimdi yine hayal kuruyordu. Çıktığı o eve öğretmen olarak girmenin hayali. Ne derdi acaba babası? Gurur duyar mıydı onunla? Bu düşüncelerden sıyrılıp karşıya doğru baktığında okulun tabelasını gördü. Kalp atışları gittikçe daha da hızlanıyordu. Hayaline her adımında daha da yaklaşıyordu. Bu sona adımları onu okulun bahçesine sokacaktı. Fakat aniden bir ses duydu. Birisi ona sesleniyordu sanki. Etrafına bakındı fakat kimseyi görmedi. Sonra yanlış anladığını düşünerek yürümeye hazırlandı. Ama ses gittikçe artıyordu. Ve bu annesinin sesini hatırlattı ona. Ne işi vardı ki burada? Ortalıkta kimseler görünmüyordu, korkmaya başladı. Neydi bu ses? Etrafa daha dikkatli bakınırken bir anda ayağı bir taşa takıldı ve kendini o anda yerde buldu. Düşmenin etkisiyle canı yanmıştı. Ses hala devam ediyordu. O acıyla gözlerini yavaşça açtı ve yanı başında annesini gördü. Sonra etrafa göz gezdirdi. Bu eşyalar onundu. Odasındaydı. Köydeki odasında. Yine aynı ev, yine aynı eşyalar ve yine aynı sesler "Ne ağır uykuymuş seninki de be kızım!" ■ ■ ■

Fotoğraf: Mustafa DOĞAN

Birçok psikologla ve birçok doktorla görüştüm ama hiçbiri bu sana yazdığım mektubun yerini tutmuyor. Bugün bir hemşire beni hastanenin bahçesine

çıkardı. Yemyeşil ağaçlarla doluydu bahçe. Hastaneyi park ile ayıran tellerin öteki tarafında ne gördüm biliyor musun? Bir aileyi gördüm. Bir baba, bir anne ve küçük bir kız çocuğu vardı. Adam, küçük kızı salıncakta sallarken kadın da onların fotoğrafını çekiyordu. Onları görünce aklıma hemen sen ve baban geldi. Ne kadar mutluyduk, öyle değil mi? Her pazar günü parka gidip piknik yapardık, top oynardık, ne çok gülerdik. Şimdilerde gülümsemek bir mucize gibi geliyor. Buradaki insanların hiçbiri gülümsemiyor oysa sen hep gülümserdin. Her şeyi çok severdin. Ben en çok senin bu huyunu çok sevdim. Bana her zaman yardım eder ve beni hiç üzmezdin. Anlayışlı bir çocuktun. Oysa ben bizim bu bütün güzelliklerimizi çaldım senden güzel kızım. Babanla geçirebileceğin güzel şeylerin hepsini aldım senden.

Bu hastane odasında kendimi çok kötü hissediyorum. Burası bir hapisane odası gibi. İstedğim zaman çıkamıyorum. Her an stresli ve endişeliyim. Camdan ne zaman baksam hemen iyileşmek ve diğer insanlar gibi olmak istiyorum ama diğer yandan halime şükrediyorum. Bu hastanede sürekli ağlamalar var kızım. Sürekli birileri bağıyor, bebekler ağlıyor. Keşke buraya hiç gelmemiş olsaydım diyorum. Keşke o beni her gün biraz daha öldüren şeyi hiç almasaydım elime. Sürekli bunları düşünüyorum. Sürekli ağlıyor ve çok üzgün hissediyorum. Her gün dört duvara uyanıp dört duvarla uyuyorum. Her saniyem bu dört duvarla ve beyaz önlüklü doktorlarla geçiyor. Benim için burada olduklarını biliyorum ama yaşamak için birine bağlı kalmak çok kötü bir

Atike Ece AÇIKEL

Sevgili Kızım

Bugün tedavi sürecimin ikinci haftası doldu. Evet zordu ama bak yolun yarısını bitirdim bile.

limda hep o pişmanlıklarım var. Keşke içmeseydim, keşke hiç evime almasaydım. Seni çok özlüyorum kızım. Keşke yanımda olsan da bana yardım etsen ve bana yine hep gülümsesen.

Ah, söylemeyi unuttum Kasım ayındayız ve dışarıda çok güzel bir sonbahar havası var. Yapraklar dökülmüş ve her yer turuncunun en güzel tonunda. Yapraklara basınca harika sesler duyuyorsun. Tıpkı senin en sevdiğin gibi. Bugün o kız da aynı senin yaptığın gibi yapraklara basarak ses çıkarıyordu. Çok eğleniyordu ve çok gülüyordu. Sana çok benziyordu. O kızı görünce yine aklıma sen geldin. Ne kadar süre oldu görüşmeyeli? Hepsi benim yüzümden, bunu biliyorum. Bu kötü alışkanlığın, bağımlılığın seni bensiz bırakmasına izin verdiğim için kendimden çok utanıyorum. Umarım beni affedebilirsin. Bu zehirden kurtulmak için çok uğraşıyorum kızım. Bu pişmanlıklarımın bir daha yaşanmaması için çok uğraşıyorum. Seni çok seviyorum kızım. ■ ■ ■

hismiş sevgili kızım. Hem hayatım hakkında endişe ediyor hem de acaba hiç yaşamıyordum ne olurdu diye düşünüyorum. Her gece yatarken acaba ölecek miyim diye şüphe duyuyorum. Ak-

Sude KOYUNCU

BİR FISILTI

Kara bulutlar çöktü.
Artık kimseyi düşünmüyorum.
Sıkıntılara boyanmış üzüntü,
“Yeter!”, dedim kendime.

Onlar anlıyorlar mıydı ki düşündüğümü?
Biliyorlar mıydı benim de üzüldüğümü?
Meğer bana kalmış dünyanın bir düğümü.
Ben hariç dünyanın bütün çiçekleri onlarmış.

Özelleri bana kalmış sadece.
Kendimi bıraksaydım denize,
Nilüferlerin üzerine,
Uzansaydım kumların gölgesine.

Bütün gölgeleri arkamda bıraksaydım.
Diyebilseydim keşke “bana ne.”
Her şeyi unutup uzansaydım,
Bir şeyler fısıldasaydım.
Ama bütün çiçeklere değil,
O özel çiçeğe...

Sümevra BİLİNCİ

HAYAL GÜCÜMÜ SINIRLAMA

'Hayal gücümü belli kalıplara sokmak isteyen bir gezegenden yazıyorum bu yazıyı. Hayallerimizi sınırlandırarak, bizim mutluluğumuzu düşünmeden ilerleyen biz gezegen.'

Hayal kurmaya küçük yaşlarda başlarız. Ve hayallerimizi ifade etmekte zorlandığımızda kağıt,kalem kullanırız.Nasıl çizeceğimizi bilmeden kağıdı karalıyoruz bir den çöpten adam çizmeyi öğretirler.Tüm hayallerimizi bir çöpten adama sığdırırlar.Hayalini kurduğumuz pembe denizleri,tersten evleri,bilinmeyen yeraltı dünyasını,kelebeğin kanatlarında yaşayan yüzlerce insanları,karıncağın asker danslarını ve binlerce hayalimizi sadece çöpten adamla ifade etmemiz istenir.Aslında bıraksalar bize o kağıdı onlarca anlamsız şekil çizecek ve içinde yaşanan olayları sadece biz bilecektik.

Okula başladığımızda durum biraz değişir. Belli kalıplar verirler bize. Ev ,araba,çocuk ,çiçek. Çizeceğimiz belli başlı cisimler. Hayallerimiz bir kez daha arka plana atılır.

Bize sorulmadan ilerleyen bir düzen. Biraz daha büyüdüğümüzde karşımıza bir vazoya koyar öğretmen. Çizdir. Öğretmenin söylediği çizim kelimesi gibi soğuktur artık her şey. Hayal gücünden yoksun,tüm olayları gerçekliğiyle görebilen duygusuz bir nesil daha yetişmiştir.

Oysa resim dersi yerine hayalgücü dersi koysalardı? Her şey böyle mi olurdu? Mesela her ders birisi anlatsaydı hayallerini,yada birisi içinden geldiği gibi -kimsenin anlamayacağı şekilde- çizseydi hayallerini.Ve bize anlatsaydı resimdeki her noktanın anlamını. Ya da birisi tiyatro yaparak gösterseydi hayallerini. Her şey böyle mi olurdu? Hayallerimizi sınırlandırmış olur muyduk? Oldum olası ısınmadım resim dersine -hayallerimi sınırlandıran her detaya-. Hayatın tüm gerçekliğini küçük yaşta görmemi sağlayan nesnelere ısınmadım hiçbir zaman. Başarılı da olamamışım hiçbir zaman.İçimdeki düşük not alma korkusu ile yaptığım çöpten adamlar hiçbir hayalime yetmemiştir.

Hayallerimiz biz farkında olmadan sınırlandırılıyor.Ben istiyorum ki çocukların hayalleri çöpten adamda kalsın. Sınırsız çizgilerle noktalarda ifade etsinler. Ama asla o kalıp içerisinde kalsınlar.. ■ ■ ■

sınırlandırılmış dünyadan sevgilerimle

Fotoğraf: Fevzullah TUNC

"Uyandır şu keratayı artık, tek bildiği sadece uyumak. Ağaç yaşken eğilir derler erken uyandır da bellesin şu işleri. Ben kahvehaneye uğrayacağım, kerata da daha hayvanlara yem verecek. Haydi artık geç olmadan uyandırırver."

len tüm sözleri unuttururdu. Zaten annemin ondan aldığı zümrüt rengi gözleri (Zümrüt'ün yeşil renkte çok değerli bir taş olduğunu ninem anlatmıştı) beyaz renkte örülü saçları ve tombul yanakları ile dünyanın en tatlı ninesiydi benim ninem. Tüm o laflardan sonra gözleri ışıldamayı kesmez ve bana her sözü unutturacak gibi bakardı. Kim bilir o gözler ne saklıyordu... Bu hayatta en sevdiğim insandı ninem ve annemin beni emanet ettiği tek kişiydi.

Ah ne demişti, en sevdiğim o çöreği yapacaktı. Şimdi ben o sözleri çoktan unutmuş, sadece bugün yapacağım işe ve çöreklerle odaklanıyordum. Kim bilir hayvanlara yemi verdikten sonra aşene nasıl güzel çörek kokacaktı. Kalktım ve önce elimi yüzümü yıkadım sonra hemen paltomu ve pabucumu giydim. İşte şimdi hazırdım. Bir saniye benim Mini'm neredeydi? Sobanın yanında yüzüstü yatacak şekilde sanki fırlatılmıştı (büyük ihtimalle yine dedem oraya fırlatmıştı). Kahverengi orta boylu bir pelüş ayıcığı Mini. Annem ben doğmadan önce Mini'yi bir Bit Pazarı'ndan almış. Evladım doğunca oynar demiş nineme canım annem. İyi ki de almış, çünkü tek oynucağım sadece Mini'm. İsmi de ben koydum. Neden Mini bilmiyorum ama bence çok yakıştı bu isim ayıcığıma.

Havva Nisa DURAN

HASRET GÜNLÜĞÜ

Gözümü açar açmaz ninemin, "Tamam Bey" diyen sesini işittim ve o sırada tombul ayakları üzerinde yerde hafif sesler çıkartarak döşegemin yanına gelmesini izledim. Kesik kesik gelen nefesi yine bir felaketin habercisi gibiydi.

"Annem seni çok özledim"

"Can'ım uyan yavrum haydi, deden seni çağırıyor. Hayvanları yemleyiverecekmişsin. Sonra gelir tekrar uyursun hem belki en sevdiğin o çörekten tekrar yaparım, haydi Can'ım benim."

Anlaşılan bugün de rüyalar alemimdeydim ve dedem beni şaşırtmayarak bağırmasıyla uyandırmıştı. Bari keşke anneme söylediğim cümlemin sonunu getirebilseydim... Aslında her sabah dedemin laflarını ve daha birçoğunu işitiyordum. Bu evde dedemin gürültüsü hiç eksik olmaz, nedenini de henüz anlayabilmiş değilim.

Ninem, sabahın eşiğinde dedemden bu lafları işitir doğruca yanıma gelirdi. Dedemin tersine benimle olabildiğince nazik konuşur ve bir nevi işiti-

Hemen kalktım ve Mini'mi aldım. Dedemin bana emrettiği işleri yaparken bir yandan da Mini ile sohbet etmek bana iyi geliyordu. Aslında sohbetimi ninem ile de yapabiliyordum ama ninem hastaydı. Her gün daha çok yatması ve dinlenmesi gerekiyordu (bu hastalığın boyutu ise annemin vefatından sonra daha çok artmış). Fazla gürültüye de ninem gelemiyordu ve başı sık sık ağrıyordu. Ben de onu üzmemek için her şeyimi ona anlatamıyordum ama benim Mini'm vardı. Mini'me her şeyi anlatabiliyordum çünkü o oyuncaktı, cansızdı ve bana asla karşı gelmez sadece beni sessiz sedasız dinlerdi, insanlardan ziyade...

Sonunda hayvanlarımızın yanına geldim. Önce ambardan yemleri almam gerekiyordu. Bir elimde Mini'm ile doğruca ambara ilerledim ve yemleri aldım. Sonra hayvanlara yemi verirken birkaç adım ileride olan dedemin yaptığı banka ilerledim. Hayvanları seyrederken aklıma bugünkü rüyam gelmişti. Aslında ben sık sık rüya görüyordum. Bu rüyalarımın ço-

ğunda annem oluyordu. Annem benim doğumunda vefat etmiş. Ninemin anlattığına göre beni görmek için çok dayanmış ve beni gördükten sonra kulağıma Can'ım der demez vefat etmiş. Yani anlayacağınız ismimi annem koymuş. Canım annem keşke yanımda kalsaydın ama artık elimizden ne gelir ki.

Ninem, annemin fotoğrafını yatak odamın duvarının en güzel yerinde tutuyordu.

Her gece annemin resmine istisnasız bakar ve böylece daha huzurlu uyurdum. Sonra da annemi rüyamda görüyor ve benden mutlusu olmuyordu. Bugün de aynısı oldu, annem bir an da zihnimde canlanıverdi. Rüyamda gördüğüm gibi bana sıkıca sarılışını ve öpüşünü hatırladım. İnsan görmediği birini özleyebilmiş demek ki, ben de annemi özleyorum her zaman. Köyde ki arkadaşlarım daima annelerinin yanında, on-

Fotoğraf: Mustafa DOĞAN

larla oturur, onlarla gezer, onlarla güler eğlenir ve dahası... Aslında arkadaşlarımı çok kıskanıyorum. Bazen ya benim de annem yanımda olsaydı onunla bunları gerçekleştirebilir miydim diyorum. Açıkçası daha küçükken bu yüzden her gün ağlardım ama biliyor musunuz ben bu konuyu aştım. Çünkü artık annemi rüyalarımında daha çok görüyorum. Gerçek hayatta olmasa bile rüyalarımında onun böylece yanında olabiliyorum bence bu da çok güzel bir şey.

İnsan elindekilerle yetinmeyi bilmeliymiş, ninem demişti bir keresinde. Ben de annemi rüyalarımında görerek olabildiğince yetinmeye çalışıyorum. Bir ara arkadaşlarım ile otururken Hamza'nın şöyle dediğini hatırlıyorum: "Annem bugün kabak yemeği yapacakmış of bıktım artık her defasında sevmediğim yemekleri yapıyor." dediğini hiç unutmam hatta diğer arkadaşlarım da Hamza'yı onaylamıştı. O sırada yine annemi düşündüm acaba annem de bana sevmediğim yemekleri pişirir miydi? Olsun o ne pişirirse ben yemeye hazırdım. Zaten o konuşmalardan sonra ben fark etmeden yüzümü düşürüp hayallere kapılmışım ve arkadaşlarım anlamış olacak ki konuyu hemen değiştirmişlerdi.

"Len küçük kerata yine ora-

da durup hayallerinde mi yüzüyorsun bırak da hayvanlara bir bak kaçacak şimdi horoz."

Yine hayal dünyalarımada dalarken dedemin bu sözlerini işittim, ne ara kahvehaneye uğrayıp geldi anlamadım. Sahi bir baktım da horoz havlu duvarından çıktı çıkacak. Sarıana isimli horozdu bu giden. Dur Sarıana gitme diye seslendim. Sonunda tam havlu duvarından çıkmadan yakalayiverdim. Bu sefer de dedemin arkamdan, "Bu çocuktan adam olmaz." sözünü bilmem kaçınıcı kez duydum. Yine dedeme yaranamamıştım, aslında büyüklere neden yaranmalıyız onu da bilmiyorum ama ben iyi bir evlat, torun olmak için elimden geleni yapsam da büyükler sanki körebe oynuyor. Gözleri ile gördükleri şeyi inkar ederek nefislerinden ne geliyorsa onu dile getirmeye bayılıyorlar ama bilmiyorlar ki kaçınıcı kez kırıyorlar bu minik kalplerimizi...

Bahçedeki işlerimi halledip bu sefer doğruca aşeneye ilerledim. Ninem beni şaşırtmayarak çöreği hazırlıyordu. Bu sefer dedem de oradaydı, bana tek ses etmeden uzun uzadıya baktı, gariplik sezsem de tek kelime etmedim.

"Can yavrum, oldu sayılır bu çörekler iki dakika daha sabrediver emi." dedi ninem ben de hemen başımla

onayladım.

Ocağın yanındaki eleği hemen kaptım ve serilmiş sofranın üzerine bıraktım. Birkaç dakika sonra da ninem siniyle beraber hazır olan çöreklerimizi, zeytinimizi, peynirimizi ve çayımızı eleğin üzerine yerleştirdi. Ben çatalları sofraya yerleştirdikten sonra ninem, dedem, Minim ve ben sofraya kurulduk. İlk olarak çörekleri ve çayımı mideme indirdim sonra sırasıyla diğerlerini yemekle meşguldüm.

"Eline sağlık nineciğim çok güzel olmuş çörekler."

"Afiyet olsun evladım eğer doymazsan hemen sıcak sığacağına tekrar yaparım."

"Sağ ol ninem doydum bile teşekkür ederim."

Kahvaltımız bittikten sonra nineme etrafı toplaması için yardım ettim. O sırada dedem de cebinden bir zarf çıkardı ve mektubun babamdan geldiğini söyledi.

"Baban denen göndermiş, oturun siz ben okurum." Ninem ile aynı an da başımızı onayladık ve oturduk dedemin mektubu okumasını bekledik.

”

"Sevgili oğlum Can,

Annemin vefatından sonra seninle hiç ilgilenemedim oğlum. Çünkü birini çok seversen onu kaybet-

men yakınmış derler. Ben anneni çok sevdim evladım ama onu, yaratan yanına aldı. Seninle de aynısinin olmasına dayanamazdım ve seni olabildiğince unutmaya çalıştım. Bunları okurken sana yazdıklarım sadece bahane olarak geliyor olabilir ama inan bana oğlum yazdıklarım da ciddiğim. Sana aslında sadece bunları yazmak için mektup yazmıyorum sana söylemem gereken son bir şey daha var evladım. Tek başına yaşamak çok zor, benim yaşma gelince bana hak vereceksin. Ben bir ay içerisinde bir başkası ile evleniyorum ve seni de düğünümde davet ediyorum. Gelmeni çok isterim Can, uzun zamandır görmüyorum seni. Umarım gelirsin ve baba oğul karşılıklı güzelce oynarız.

Baban, Murat.

“

Dedem mektubu okuduktan sonra ağızda bir küfür savurduğunu işittim ama aldırmadım çünkü gözlerim dolmuş ve kimseyi dinleyecek dermanım kalmamıştı. Bir baba nasıl bu kadar vurdu duymaz olabilirdi? Beni hiçbir zaman önemsememişti. Aslında bu tavırları için her zaman mantıklı bir cevap duymayı bekliyor-

dum ama bu da ne demek oluyordu? Doğruca nineme baktım ve onun da bana baktığını ama bakarken de hafiften acıyarak baktığını hissettim. Ben küçük yaşımda bir de bunları kaldırmazdım.

Bunları düşünürken Doğan aşenemize çıkageldi.

“Can, bizimkilerle futbol maçı yapacağız sen de gelecek misin?”

“Tamam geliyorum Doğan ama beni beş dakika bekler misin?” Doğan kafasıyla onaylarken ben de ninem ile dedeme baktım onlar da gitmemi işaret etti. Oyun oynamak daha doğrusu derdimi bir kenara bırakıp başka işlerle uğraşmak bana dertlerimi biraz olsun unutturuyordu. Daha sonra günlüğümü almak için Mini'm ile hemen evin yolunu tuttum. Bugün maç sonrası şelaleye gidip günlüğümü orada yazmak istiyordum. İlk olarak kahverengi sehpanın altında duran kutuyu elime aldım. Kutunun kapağını açtım ve bez parçasının içine sarılmış günlüğümü hemen çıkardım. Sonra kapağın askısına asılmış sırt çantamı aldım ve direkt mektupları içine koydum. Sehpanın üzerinde duran cam kavanozun içindeki siyah kurşun kalemi de aldım. Son olarak Mini'mi de alarak ninemin birkaç yıl önce doğum günümde hediye ettiği güzelim siyah sırt çantama yerleştirdim ve evden ayrıldım.

Maç sonrası doğruca şela-

lenin yolunu tutmuştum. Ninemin dediğine göre köy ile şelale arasında yaklaşık iki kilometrelik yol varmış. Böylece şelaleye varmak bizim köy halkı için hiçbir zaman sorun olmadı hem ben de sıklıkla giderim şelalemi-ze. Şükürler olsun ki bizim şelalemizi daha fark eden bir şehirli çıkmadı. Eğer fark ederse bir daha rahat rahat şelaleye gidebilir miyim bilmiyorum.

Sonunda şelaleye vardım, bir yandan başkaları da gelmiş mi diye bakarken bir yandan da her zamanki yerime ilerledim. Bugün kimsecikler gelmemişi yani işin özü yine yalnızlığım ile beraberdik. Aslında zaten yalnız olmayı da seviyordum. Yalnızlık benim özümü ortaya çıkartıyor, boş işlerle uğraşmama engel oluyordu fakat zaten insan özünde yalnızdı ama bunu fark edememeyi umuyordu...

Nisanın son günleri olmasına rağmen hava bugün kapalı ve soğuktu, içimden iyi ki paltom yanımda demekten kendimi alıkoyamadım. Gözümü şelaleye çevirdim ve her zamanki gibi tekrar aşık oldum. Kahverengi kayaları örten yeşil yosunlar ve bir o kadar bırak olan suyun nereden aktığını tam kestiremediğim koca koca kayalıklarla bu görüntü her göreni hayrete düşürmeye yeterdi. Bu sefer şelalenin zemininden değil biraz daha tepesinden seyrediyordum bu muazzam görüntüyü. Her nereden bakarsanız zaten o eşsizliğini

kaybetmez üstüne daha harika manzaralar sergiler eşsiz doğa ve ben de bugün bu kavramı çok iyi bir şekilde anladım.

Siyah sırt çantamı elime aldım ve sırasıyla kalemim ile günlüğümü çıkardım. Günlüğüme ne yazacağımı çoktan biliyordum. Babama sinirim henüz geçmemişti ama onun için burada değildim, rüyamı yazmaya gelmişim. Eğer o gün bir rüya görüyorsam ve gördüğüm rüyada da annem oluyorsa o gün kesinlikle şelaleye gelir ve sakın kafayla rüyamı hatırlayabildiğimce günlüğüme eksiksiz yazardım. Şelaleye gelmemin sebebi ise burasının annemin hayattaki en sevdiği yer olmasından kaynaklanıyor. Annem buraya sık sık gelir hayaller kurarmış. Hatta bir gün annem ninem ile beraber gelmiş tabii o zaman bana hamileymiş. Ninemin anlattığı kadarıyla burada o gün benimle kendisi için hayaller kurmuş ve o hayallerini nineme de anlatmış. Cinsiyetimi öğrendikten sonra aklına gelen ilk isimle, “Can’ımı biraz büyüyünce buraya getireceğim anne ve onunla burada doyasıya oynayacağım. Ah keşke bir an önce gelse yavrum şimdiden hasret çekiyorum...” demiş nineme. Ninem o gün bunları bana anlatırken altı yaşımdaydım yani bundan iki sene önce. O gün hafızamdan hiç silinmedi. Ninem anlatırken bir yandan ağlıyor bir yandan da bana doyasıya sarılıyordu. Bana o gün ilk kez “Canımın canı”

diyerek seslenmesi kalbimi paramparça etmişti. Zaten bunları duyar duymaz benim gözüm de ağlamaktan başka bir şeye şahit olmamıştı. O gün Allah’tan annemi bağışlamasını ve benim de ona kavuşmam için dua etmişim. Hüzünlü düşüncelerimden hemen arınarak çantamdan günlüğümü çıkardım ve rüyamı yazmaya başladım.

”

Çiçek bahçelerinin arasında el ele tutuşmuş annem ile geziyorduk. Etrafta kuş sesleri, şelalenin şırıltıları, gökyüzünün masmavi ve bir o kadar da huzurlu görüldüğü tek an buydu. Annem, elimi sımsıkı tuttu ve bir daha bırakmayacağına ant eder bir hali vardı. Onu yine burada sanki capcanlıymış gibi görüyordum ve ona yine hayran kalıyordum. Kesinlikle annem ninemin anlattığından daha güzel bir kadındı. Kestane rengini almış hafif dalgalı saçları, bembeyaz teni, zümrüt rengi gözleri, gözlerinin altında güzelim çilleri, küçük burnu ve bana gülümseyen bembeyaz dişleri o kadar güzeldi ki. Gördüğüm en muazzam kadındı annem.

Kulağıma, bundan sonra hiç ayrılmayacağımıza ve her an huzur dolu yaşayacağımızı fısıldadı. Hemen ona sarıldım ve yanağına

ilk öpücüğümü konurdum. Buz tutmuş dudaklarım sanki bir anda canlandı. Annemin zümrüt rengi gözleri ise doldu, sanki bir kez daha öpsem bardaktan boşalırçasına dökülecekmiş gibiydiler ama bu kadar zaman sonra birde o güzelim gözleri düşünemezdim ve tekrar, tekrar ve tekrar öptüm annemi. Ellerimi ıslatan gözyaşları daha sonra durdu ve zümrüt yeşili gözleri ise şimdi ağlamıyordu ama sanki huzursuz bir bakış fırlatıyordu.

“Ne oldu anneciğim bir sorun mu var?” diyebilirdim. Annem yanağıma en güzel öpücüklerini eklerken bu sefer de kulağıma “Özür dilerim bunların olmasını hiç istemezdim. Seni çok özledim Can’ım, yavrum benim.” dedi. İşte şimdi ağlama sırası bana gelmişti. Annemin hiçbir suçu yoktu ki... Galiba tek suç benim dünyaya gelmiş olmamdı, aslında bu suç sayılır mı bundan da emin değilim ama her neyse şimdi bunları düşünmenin sırası değildi. Anneme olan gücümle tekrar sarıldım ve ona “Seni çok seviyorum annem ve seni o kadar çok özledim ki...”

“

■ ■ ■

Özgü ÜNLÜ ŞANLI MARŞIMIZ

Ömrünü kendisi için değil milleti için yaşayan şair, zalimi asla sevmeyen zulmü alkışlamayan şair, istiklalin şiirini yüreğinden damıttı yazan şair...

O öyle bir şair ki söz konusu vatan ya da bağımsızlık olduğunda güçlü ve özlü sözleriyle dik duruşuyla milleti ayağa kaldıran şair. Sadece milleti için yazan bir şair... O, bu milletin tercümanı olmuş, şehitlerimizin aziz hatırasını hep hatırlatmış bize.

Bu toprakların vatan yapanların şehitlerimiz olduğunu, bu toprakların nasıl vatan olduğunu, "Şüheda fıskırarak toprağı sıksan şüheda" mısralarıyla milletin yüreğine kazıyan İstiklal Marşı'mızın şairidir o.

Bu vatan kolay kazanılmamıştır. Nice şehitler bu vatan için kan dökmüş, önce vatan diyerek yola düşmüşler ve düşmanları yok etmişlerdir. Asla pes etmemişlerdir. Çünkü tarihi, zaferlerle kahramanlıklarla dolu bu millet, kolay kolay pes etmezdi. Hele Mehmet Akif gibi şairleri olan bu millete böyle bir şey yakışmazdı.

Marşımız öyle kolay yazılmamıştır. Her bir cümlesi, her bir dizesi ne kadar büyük zorluklarla mücadele edildiğini anlatmaktadır. Bu marşın hamurunda vatan aşkı, millet aşkı, şehitlerimizin kanı ile sulanan bayrak aşkı vardır. Bu aşkı on kıtaya sığdıran Mehmet Akif Ersoy, üstüne basa basa bu dizeleleri para için değil vatani için yazdığını söylemiştir. Zaten böylesine vatanına aşık bir şairden başka bir şey beklenemezdi.

Her şehitte Mehmet Akif'in şu mısraları aklımıza düştü:

"Doğacaktır sana vadettiği günler Hakk'ın..."

Kim bilir, belki yarın, belki yarından da yakın."

Şehadetin ne yüce bir makam olduğunu anlattı bize İstiklal Marşı.

Bağımsızlığımız olmadan bir hiç olduğumuzu şu dizeleri ile bize yeniden hatırlatıyordu: "Ben ezelden beridir hür yaşarım, hür yaşadım."

"Kim bu cennet vatanın uğruna olmaz ki fedâ?" diyerek bütün herkesi ayırt etmeksizin vatani uğruna feda olmaya çağırıyordu.

İstiklal Marşı'mız öyle derin anlamlar taşır ki her okuyuşumuzda yeniden milletimizin şahlanışını, yeniden doğuşunu, düşmanla amansız mücadelesini hatırlarız. "Korkma" sözü belki Türk milleti için hiçbir zaman bu kadar önem taşımamıştır.

"Hangi çılgın bana zincir vuracakmış şaşarım" bu millet hiçbir zaman özgürlüğünden vazgeçmemiş ve hiçbir güç bu millete esaret zincirini takamamıştır. Tarih boyunca düşmanlar bunu türlü yollarla denemişler ama o zincirler tuzla buz olmuştur.

"Hakkıdır, hür yaşamış, bayrağımın hürriyet

Hakkıdır, Hakk'a tapan milletimin istiklal!"

Akif İstiklal Marşı'mızı bu ihtişamlı dizelele bitirmiştir. İstiklal, Hakk'a inanan milletimizin hakkıdır ve her zaman da hakkı olacaktır. Çünkü bu, yüce Allah'ın vaadidir: "Gevşemeyin, üzölmeyin, inanıyorsanız üstünsünüz."

Bayrağımız şehitlerimizden bir hatırası olarak her zaman dalgalanacaktır. Bizim iman dolu bir yüreğimiz oldukça bu millet Allah'tan başka hiçbir gücün karşısında eğilmeyecek. Ya şehit olurum ya gazi diyecek, ikisi de ne büyük bir merteye diyecek, vatani için yeni destanlar yazacaktır.

Bu teknoloji dünyanın birçok yerinde hemen her yaşta insanın hayatını kuşattı ve kendine bağımlı hasta insanlar yaratmaya başladı. Bazı insanların hayatını altüst etti. İnsanları adeta robotlaştırdı. İnsanı, insan yapan özelliklerinden kopardı ve bir acayip mahlûka çevirdi. İnsan yaratılmışların en şerefli iken, insanı en aciz en acınası

Kevser BAŞAR

TEKNOLOJİ BAĞIMLILIĞI

seviyelere düşürdü bu hastalık.

Bir şeye günde üç beş saat

zaman ayırıp, onun karşılığında da hiçbir şey elde edememek çok ağır bir maliyettir. Günlük hayatın içinde okumakla, sabretmekle, dinlemekle, konuşmakla, yüz yüze etkileşimle elde edeceğimiz birçok değer, maalesef bilgisayar, telefon ve ekran karşısında elimizden uçup gidiyor, bizi insan olmaktan çıkarıyor. İnsani özelliklerimizi yok ediyor.

Teknoloji özellikle de bilgisayar ve internet hayatımıza çok hızlı şekilde girdi ve günlük hayatın vazgeçilmez bir parçası oldu.

Önce televizyonla başladı bu süreç. Bilgisayar teknolojisinin gelişmesi ve internetin devreye girmesiyle de TV'nin pabucu kolayca dama atıldı. Hükmedebildiği bir ekranla baş başa olmak ve tuşların ucundaki hayat herkesin daha fazla hoşuna gitti. Gerçek hayatta hiçbir varlık gösteremeyen kişiler ekranlarda, internet dünyasında birer kahraman oldular. Sanal bir dünyanın aslında var olmayan bir dünyanın kahramanı oldular.

İki yaşında bir bebek dahi, mi-

nik parmaklarıyla hâkim olduğu bu ekranda kendine bir şeyler bulabildi. Bu hızlı değişim, kültürleri ne olursa olsun insanların sosyal yaşamında radikal değişikliklere yol açtı. Bebekler ve çocuklar anne babasından daha çok ekrana bakmaya başladılar. Ağladığında, huzursuz olduğunda susturucu olarak kullanıldı ekran. Bu iş anne babaların ya da bebeğe bakan kişilerin de işine de geldi. Çocukla zaman geçirmek, oyun oynamak, sohbet etmek, ona masallar anlatmak ya da hikâyeler okumak çaba gerektiren eylemler idi çünkü. Oysa büyükler işin kolayını seçti.

Zihni ve bedeni yorgun anne babaların kurtarıcısı oldu akıllı telefon ve tabletler. Çocuk ağladıkça eline bu aletler verildi, elinden alınınca çocuk ağladı, sussun diye tekrar verildi. Çocuk anne ve babasının elinde, sürekli gördü telefonu. Evlerde akşam oturmalarında da insanlar pek konuşmaz oldu, her biri sürekli ekranlara bakar oldular. Bütün bunlar yavaş yavaş hepimizi kuşatmaya başladı. Özellikle orta yaş altı kişiler pek suskunlaştı.

Grup olarak sohbet yapmak neredeyse imkânsız hale geldi. Kafe veya restoranlarda şu görüntülere alıştık artık. Masa başındaki herkes elinde akıllı telefon ve ekranla meşgul oluyor, ara sıra da göz teması kurmadan konuşuyorlar. Haberlere bakıyor, mesajlarını okuyor, mesaj gönderiyorlar. Ve insanlar fiziken beraberken hep bir yalnızlığı çoğalttılar.

Teknoloji, doğru ve ölçülü kullanılması halinde hayatı kolaylaştırır, doğru kullanılmadığında insanlarda bağımlılık dediğimiz bir tür hastalığa da yol açmaktadır. Bu bağımlılık riskini de günümüzde en çok doğdukları andan itibaren yeni teknolojileri, hayatının her alanında görmüş, yeni teknolojilerin yabancı olmayan çocuklar ve gençler taşımaktadırlar. Bundan dolayı gençleri ve çocukları bu hususta bilinçlendirme, onları teknoloji bağımlılığından korumaya ve bu konuda önleme çalışmalarının yapılmasına ihtiyaç vardır.

Okullarda öğrenciler tenefüslerde artık okul bahçesine çıkmıyorlar, birlikte gizen, sohbet eden çocuklar oldukça azaldı. Sınıftaki sıralarında ya da okul koridorlarında telefonlarıyla meşguller. Veya sınıfta sıranın üzerinde uyumaktalar. Çünkü elindeki alet onu gece yarısına kadar meşgul ediyor. Çocuklar uykusuz kalıyor ve gün boyu yarı uykulu derslere girip çıkıyorlar. Ruhsuz, tepkisiz, ilgisiz birer robot gibiler hepsi ve hepsi de birbirine benziyor. Bu çocuklar bir tuşa basmakla çok şeye ulaşabiliyorlar bu sanal dünyada. Çağımız haz ve hız çağı. Bu hıza ve imkâna alışan bir çocuk ya da genç beklemeyi, sabretmeyi, şükretmeyi bilir mi?

Bu tür bağımlılıklar arttıkça insanı insan kılan temel özellikler ciddi şekilde zarara uğruyor.

Sosyallikten uzak, insani özelliklerini yitirmiş, duygulardan uzak farklı dil konuşan bir toplum oluşuyor. Bu oluşumdaki bireyler genellikle engellere dayanıksız, hoşgörüsüz, empati kuramayan kişiler olarak ortaya çıkıyorlar. Bilgisayar bozulan, internet erişimi aksayan, cep telefonu kaybolan, kablolu TV'sinde yayını bozulan insanlarla diyalog kurmayı deneyin, tıpkı bir madde yoksunluğundaki bireyin özelliklerini taşıyorlar. Huzursuz, sıkıntılı, öfkeli ve mutsuz... Ekran başında uzun süre oturup kalkmanın sonuçları da ürktücü... Kilo almaktan tutun, hareketsizliğe bağlı birçok fiziksel hastalığa davetiye çıkaran bir durum. Sosyal olaylardan, sportif aktivitelerden uzak insan ne kadar kendine güven duyar, ne kadar kendiyile barışık, ruhsal açıdan sağlıklı bir birey olabilir ki?

Kırmızı Başlıklı Kız masalını bilirsiniz. Kırmızı Başlıklı Kız büyükannesini hiç görmemiş o yaşına gelene dek, onu bir kurtla karıştırabilecek derecede hiç tanımıyor en yakın akrabasını. Böyle bir akrabalık ilişkisini düşünün ve bunun üstüne, bir iletişim şirketinin hazırladığı reklam filmini düşünün. Bu reklamda da Kırmızı Başlıklı Kız büyükannesinin yatağında yatan kurdun fotoğ-

rafını tabletiyle çekiyor ve internete arama yaptırarak onun büyükannesini olmadığını anlıyor. İnsanlar arasındaki iletişimin bittiği nokta bu reklam filmi.

Dünyanın henüz fark etmediği bir tehlike bu... Özellikle çocukları bekleyen çok büyük bir tehlike... Bu düzeyde teknolojiyle içe içe olan bir neslin, hangi doğal gelişim basamaklarını sorunlu yaşayacakları, hangi insani değerleri öğrenmeden yetişeceklerini yavaş yavaş görmeye başladık.

Sürekli internette çevrimiçi olma isteği, gerçekte insanın ne kadar, kendinden bahsetme ve de ne yaptığını başkalarına anlatma ihtiyacının da ne kadar fazla olduğunun bir göstergesi aslında. Bu durum öyle garip bir hal aldı ki, aynı mekânda olan ancak ekran üzerinden iletişimi daha çok tercih eden gruplar oluştu. En sevdiği oyuncaklarıyla oynamaz, sokağa çıkmaz oldu çocuklar. Bir araya gelmelerine gerek kalmadan çevrimiçi olarak ekran başında oynamaya başladılar. Duygusal paylaşımları azaldı, öfkeleri arttı. Mesajla, yazarak ama eksik yazarak iletişimi tercih etmeye başladılar. Sözcüklerle kendilerini ifade edemez oldular bu çocuklar.

İnsanlar hep bir şeyler paylaştı. Hep güzel şeyler paylaşıldı. İnsanların başkalarına göstermeye çalıştığı her şey güzeldi. O insan her

şeyiyle mükemmeldi. Sanal dünyada o bir prens ya da prensesi. Her şeyini her anı güzel bir şekilde paylaşmalıydı. Beğeni almalıydı. Ne kadar beğeni aldığına bakmalı onunla mutlu olmalı, onu beğenmeyenleri gerekirse engellemeli ya da çıkarmalıydı kendi ekran dünyasından. Ama her şey bu sanal dünyada oluyordu. Gerçeklerse ya da gerçek dünya ise bu kadar gösterişli bu kadar güzel olmayabilirdi. Gerçeklerden kaçan insanlar, gerçek dünyaya döndüklerinde hayal kırıklığı ve mutsuzluk da yaşadılar. Gerçek hayatta var olamayanlar sanal alemde var olmaya çalıştılar.

Henüz tam olarak hissedip, fark etmesek de eğer bilinçli bir kullanım olmaz ise bu kolaylığın getirdiklerinden çok, götürdüklerinin daha

fazla olduğu bir gerçek. Beklik dönemimden başlayan iletişim bozuklukları, kendini ifade etme ve çözüm üretme becerilerinin gelişmesinde gerilik, kas kullanımı ve motor becerilerde eksiklikler en erken dönemde gözlenen olumsuz etkilerin başında geliyor.

Konuyla ilgili yapılabilecek en önemli çalışmalardan biri teknoloji bağımlılığının anlatılmasıdır. Teknolojiye bağımlı değil gerektiğinde gerektiği kadar teknolojiyi kullanan ve gerektiğinde bu teknolojik aletlere hayır diyebilen bireyler yetiştirmektir. Anne babalar evde bu ekranları kapatabilmeli, beraberce sohbet etmeli ya da kitap okuduğunu çocuğuna gösterebilmelidir. Evde anne babanın kapatacağı ekranı çocuk da kapatacağıdır.

konusunda gerekli tedbirleri alması ve bu hususlarda kendilerine de sınırlamalar koymaları, çocukları ve gençleri bu hastalıktan korumak için en iyi çözümdür.

Ayrıca insan olarak niçin yaratıldığımız üzerine kafa yorulması, özellikle gençlere bir insan olarak, nasıl yaşamamız gerektiğinin anlatılması gerekir. Bu bir insan olarak dünya hayatını ve zamanımızı nasıl değerlendirmemiz konusunda, neleri yapıp neleri yapmamamız konusunda bizim ve gençlerin önünü açacaktır. İnsanı yaratılmışların en şerefli kılan özellikleri kaybetmesi için nasıl bir hayat sürmesi gerektiği zihinlere kazınabilirse, o zaman işte insan en şerefli olacaktır, özgür olacaktır, bütün bağımlılıklarından kurtulacaktır.

Her yaşta bir bireye doğru teknoloji kullanımının ne olduğunun anlatılması ve öğretilmesi çok önemlidir. Teknoloji bağımlılığının ciddi bir sorun olduğunun ve zararlarının gösterilmesi ve öğretilmesi, teknoloji bağımlılığına götüren risk faktörlerinin bilinip önlemlerin alınması sanırım bu bağımlılığı daha zararsız hale getirecektir.

Şu da unutulmamalıdır güzel geleneklerimizin ve değerlerimizin yaşatılması, kuşaktan kuşağa aktarılması en etkili toplumsal araçtır. ■ ■ ■

Bağımlılık konusunda anne ve babalarda farkındalığın yükseltilmesi gerekmektedir. Anne ve babaların; çocukların ve gençlerin telefon, bilgisayar ve internet kullanımı

Peki ya biz Kudüs'te bu kadar zulüm, haksızlık, acımasızlık, bu kadar vefasızlık varken nasıl özgür olduğumuzu düşünürüz? Kudüs biziz çünkü, biz Kudüs'üz. Biz kardeşiz çünkü Müslümanlar kardeşir ve bir Müslüman'a yapılmış bir haksızlık bize de yapılmıştır. Bir Müslümanın acısı hepimizin acısıdır. Bu acıyı ne kadar çok hissedebiliyorsak o kadar iyi bir Müslüman'ız.

Kudüs bizim için çok önemli ve çok değerli. Kudüs peygamberler diyarı, Kudüs bizim geçmişimiz. Kudüs ecdadın yadigarı...O emanet şimdi hoyrat ellerde, o şimdi zalim İsrail devletinin işgali altında. Ecdadın yüzlerce yıl hizmet ettiği o topraklar şimdi Siyonizm'in pençesi altında. Siyonizm nasıl binlerce yıl önce varsa şimdi de insanlığı tehdit etmekte. Osmanlı himayesinde, Selahattin Eyyubi'nin idaresinde yüzyıllarca huzur içinde yaşayan insanlar, İsrail devletinin işgaliyle her türlü acıyı, şiddeti gördüler. Artık İsrail uçaklarının Gazze'yi bombalama haberleri sıradanlaştı, İsrail askerlerinin silahlarıyla yaralanan ya da şehit olan gençler, çocuklar televizyon ekranlarından izlenen bir oyuna döndüler.

Ama ne oldu mukaddes diyara, ne oldu muhteşem, tertemiz hatıralara?

Biz sustuk daha çok işgal etti İsrail. Biz görmezden geldik, onlar Müslümanlara daha

Bahar ANKARALI

İLK KIBLEMİZ, İLK SEVDAMIZ

Kudüs özgür olmadıkça tüm Müslümanlar tutsaktır.

çok zulmettiler. Ve şimdi de Kudüs'ü başkentleri ilan ettiler. Ama buna dur demek yine İslam ülkelerinin birliğiyle olacaktır. Türkiye

gibi büyük İslam ülkelerinin aslına dönmesiyle olacaktır. Üç beş dolara ülkesini, insanı-

nı, dinini satabilenlerle değil zulme, haksızlığa dur diyebilenlerle tekrar aslımıza dönebiliriz. Türkiye gibi zalimin karşısında dimdik durabilen, mazlumun yanında olan İslam ülkeleriyle tekrar dirilebiliriz.

Birçok Filistinli Müslüman Kudüs'te ağır işkenceler görüyor, insan onuruna dokunan ağır muamelelere maruz bırakılıyor. Filistin'de bunlar yaşanırken dünya hep sessiz kalıyor. Özellikle Batı dünyası Filistin konusunda hep zalimin yanında yani İsrail'in yanında yer alıyor. Tabii bu durum yadırganacak bir şey değil, çünkü Allah diyor ki: 'Yahudileri ve Hristiyanları dost edinmeyin çünkü onlar birbirlerinin dostudurlar.' Allah'ın kelamı üzerine söz şüphesiz ki söylenmez. İslam ülkeleri ise ümmetin dertleri konusunda Kudüs konusunda, Mescid-i Aksa konusunda yeterli tepkiyi, ilgiyi gös-

teremiyorlar. İslam dünyasındaki bu dağınıklık ve umursamazlık maalesef İsrail'in işine yarıyor. İsrail gün geçmiyor ki yeni saldırılar yapmasın. Çocukları öldürmesin, çocukları babasız koymasın. Filistin topraklarını bir savaş alanına çevirmesin.

Şüphesiz ki zalimlerin en büyük korkusu gençlerdir. İsrail de özellikle Filistinli gençleri hedef almaktadır. Bilen ve bilinçli gençlik onların en büyük korkusudur. İşte o yüzden gençlerin ve çocukların okumalarını, okula gitmelerini engellemek için birçok kısıtlamalar, zulümler uygulamaktalar. En basitinden bir hapis haneye çevirdikleri Filistin'de okul zamanı, sınav zamanı sokağa çıkma yasakları uyguluyorlar. Çocukları ve gençleri cahil bırakabilmek için böyle sinsice planlar yapıyorlar. Biliyorlar ki bugünün çocuğu, genci yarın onların karşısına dikilip yaptıkları zalimliğin hesabını soracaktır. Çünkü biliyorlar ki arkalarında nasıl bir güç olursa olsun karşılarında bilinçli gençlik olduğu durumda savaşı kaybedeceklerdir. Böyle bilinçli bir gençlik olduğunda Kudüs'ü asıl sahiplerine vereceklerini biliyorlar.

Biz ümmet olarak kararlılığımızı tam bir şekilde gösterirsek Allah da eminiz ki bizim yanımızda olacaktır. Kuran-ı Kerim'de "Gevşeklik göstermeyin, üzüntüye kapılmayın eğer inanıyorsanız, üstün gelecek olan sizsiniz ." buyrulmuştur.

İnanırsak birçok şeyi yaparız, inanırsak Allah'ın yardımı bizimle olur. Allah bize bir şey vaat etmişse o mutlaktır. İşte biz de sorumluluğumuzun farkında olarak değerlerimize, Kudüs'e, Mescid-i Aksa'ya sahip çıkmalıyız. Biz sorumluluğumuzu bilirsek, Kudüs'e sahip olan onlar değil biz olacağız. Kudüs tekrar Hz.Ömerler'in olacak, Hanzalaların olacak, Abdülhamitler'in olacak. Bu ümmet tekrar dirilecek, bu ümmet ecdadı gibi dünyaya hak, adalet ve huzur dağıtacak. O zaman zalimler bu yaptıklarının hesabını verecek. O zaman Filistin özgür olacak, o zaman Kudüs özgür olacak. O zaman dünya özgür olacak.

BİR KAHRAMANLIK DESTANI

— Ekrem BAKIRCI

“Bismillahirrahmanirrahim” dedi bu ecdad, öyle kazandı bu cennet vatanı. İnandı elinden hiçbir şey gelmiyorken inandı, varlığını yoklukla sınayan Rabbinin adını hiç düşürmedi dilinden... Sanki rab ki onlara vermişti

mükafatını; ecdadın kanının sel olup aktığı bu toprakta her yağmur yağdığında buram buram ecdad kokuyordu. Değmez miydi bu cennet vatan için nehirlerin damar, denizlerin kan, toprağının et, taşının kemik, ec-

dadının kalp olduğu bu vatan için bir değil bin ecdad feda edilirdi.

Elime bir avuç toprak aldım da baktım sanki toprak bir hırslı, elime taşı aldım da baktım sanki taş daha bir sert çünkü bu vatanın bir ecdadı gitmiş yerine bin ecdadı gelmişti. Eski ecdad düşmanla savaşırken şimdiki ecdad kendi tankının kendi topunun, kendi tüfeğinin namlusundan çıkan mermiyle şehadete yürüyordu ama yenememişlerdi eski ecdadı yenedik-

leri gibi. Hani Mehmet Akif demişti ya “Asım’ın nesli diydum ya nesilmiş gerçek, işte çiğnetmedi namusunu çiğnetmeyecek” aynen öyle oldu işte... Ecdad deyince evde seksen yaşındaki dedelerimiz gelmesin gözümüzün önüne, benim ecdadım 15 Temmuz’da tanka kafa tutan, mermiye göğüs geren daha on beşindeki gençlerdir.

Ey ecdadım gözün arkada kalmaya sen geri dönmeyi düşünmeden gittin. Şimdiki gençler aynı sen. Senin yüreğin olacaklardan bihaber iken şimdi uykuda yakalandık bu hain pusuya. Senin yurduna mahrem

ayaklar basmasın diye şehit olduğun bu topraklarda yüz Mehmed’im şehadete yürüyor.

Senin Kur’an’a kafir eller değmesin diye şehit edildiğin o minberlerde sana hatimler iniliyor. Senin o üç metrelik, cennetin yedinci katına merdiven dayadığın o siperler yok artık şimdi kendini siper eden Fetih SEKİN’ler Ömer Halis DEMİR’ler var...

İşte ecdadım en yüksek mertebedesin. Mekanın cennet olsun. Bütün dünyada sen gibi yok kendi salasına koşan, kendi cenaze namazını kılan... Dünyada sen gibi yok bayrak bekçisi ezan bekçisi namus bekçisi.

Sen ki Mehmedim

Çanakkale’de bir destan yazmışsın.

Sarıkamyş dağlarında şehadete yürümüşsün.

Sen ki 15 Temmuz’da bu vatanı kurtarmışsın.

Kanla ıslandı her karış toprağın taşın

biz kısık sesleriz,
minareleri sen ezansız bırakma Allah’ım!
arif nihat asya

15 TEMMUZ
ŞEHİTLERİNİN AZİZ HATIRASINA

Meryem ASLAN

KELİMELERİN GÜCÜ

Dilimiz bizi anlatır. Kullandığımız kelimeler bizizdir. Kelimelerimiz karakterimizi ve davranışlarımızı şekillendirir. Kelimeler bizim kim olduğumuzu anlatır.

Milletleri de büyük yapan dildir. Dil ne kadar zenginse o toplum da o kadar zengindir, gelişmiştir. Kelimelerin gücüne sahip olan milletler dünyada da güçlü olarak varlık göstermişlerdir. Kelimelerin gücüne sahip olan insanlar da toplumda büyük insanlar olmuştur.

Edebi eseri de büyük yapan dilidir. Edebiyat bize dilimizi en güzel öğretendir. Okuyarak dilimizi zenginleştiririz. Dilin gücünü, kelimelerin gücünü kitaplardan öğreniriz. Edebiyatımızın nitelikli eserleri Türkçemizin en güzel tablolarıdır.

Türkçenin büyüğü kitaplarda saklıdır. O büyüye kapılmışsanız zaten okumaktan da tat alırsınız. Türkçe aslında en güzel serenadını edebi eserlerimizde gösterir. Dilimiz bize insan olmayı, anlamayı, acımayı, sevmeyi yani kısacası bize insanlığımızı öğretir. Okuduğumuz bir şiir bize ayrılığı, bir hikaye, bir roman bize sabrı şükürü anlatır yani bu eserler insan olmayı anlatır. Dilin bu büyüğü aslında bizi insan da yapar.

nettir, millet olarak var olmamızı sağlayan ve bundan sonra da gelecek kuşaklara

her şeyimizi aktaracak bir köprüdür.

Gelecek nesillerin yabancılaşp vatanımızı unutmaması için Türkçemizin en zengin şekliyle yaşamayı gerekir. Bunu sağlayacak olan da bizleriz. Daima Türkçe diyorsak, dilimizin en güzel tabloları olan eserlerimizi okumalı ve bunları gelecek nesillere de taşımamızdır. Türkçenin bu eşsiz tabloları olan bu eserler dilimizin güzelliklerini çağlar boyu hep sergileyecektir.

Dilini kaybeden insanlar ve toplumlar özünü de kaybeder. Bu bilinçle hareket ederek dilimizi yaşatmaya ve okumaya devam etmeliyiz. Çünkü dilini kaybeden her şeyini kaydeder. ■ ■ ■

Dilini kaybeden insanlar ve toplumlar özünü de kaybeder. Bu bilinçle hareket ederek dilimizi yaşatmaya ve okumaya devam etmeliyiz. Çünkü dilini kaybeden her şeyini kaydeder. ■ ■ ■

Bir Kemalettin Tuğcu hikâyesi bir çocuğa ağlamayı öğretebilir. Reşat Nuri Gültekin'in Eski Bir Yara hikâyesi, Ömer Seyfettin'in bir Kaşağı hikâyesi bize pişmanlığı ne kadar güzel anlatır. Refik Halit Karay'ın bir Eskici hikâyesini okumamışsak gurbet duygusunu belki hep yarım yaşarız. Necip Fazıl okumamışsak şehrin kaldırımları bizim için sadece bir beton parçasıdır, bize hiçbir şey anlatmaz. Bir Mustafa Kutlu okumamışsak çiçeklerin, böceklerin dilinden de anlamayız, başımızı gökyüzüne kaldırıp kuşları da hiç görmeyiz belki. İstiklal Marş'ımızı bilmiyorsa Kurtuluş Savaşı'nı, o mücadeleyi anlayamayız. Milli şairimiz Mehmet Akif Ersoy'un Çanakkale Şehitlerine şiirini okumamışsak o büyük mücadeleyi tam olarak kavrayamayız..

Türkçe bize şühedanın bıraktığı bir mektuptur aynı zamanda. Bir ecdat yadigarıdır. Korunması gereken kutsal bir emanettir bizim için. Özenle korunacak ve geliştirilecek bir ema-

Fotoğraf : Mustafa DOĞAN

Mustafa ÖZKOCA

BU DAVA HOR, BU DAVA ÖKSÜZ, BU DAVA BÜYÜK

Hakk'ın davasını batılın davası uğruna satanların hikâyesi bu..

Evet Hakk'ın davası diyoruz, ama herkes davasına Hakk'ın davası diyor. Oysa Hakk'ın davası birdir, diğerleri Hakk'ın davasını kendi davasına göre çekiştirir ve bir kılıf uydurur. Kimileri benim devam der ama karanlık çökünce ilk onlar saklanırlar tıpkı Asım Bey ve Erzurumlu Yunus gibi... İşte onlara dava nedir diye sorsanız süslü cümlelerle size bir nutuk çekebilirler, ama davası uğruna ömrünü tüketen Kerim'e sorsanız belki iki laf edemez ama samimidir davasında.

Bir tarafta bütün çilelere rağmen davasından ödün vermeyen Kerim yani dava delisi Kerim ve Murat Ağabey diğer tarafta ilk fırsatta davasını satanlar.. Asımlar...Yunuslar...

O medrese bir anne karnı gibidir. Özünde insan iyidir ama sonrasında çoğu insan gibi hayatın akışı içinde özünü nereden gelip nereye gittiğini unutmuştur. Hayat insanın dünyasını cazibesıyla kirlenmiştir.

Siyaset de bir ticarethane , burada insanlar alınıp satılıyor, halktan ve haktan görünen kostümlerle bir oyun oynanıyor. Oyuncular ise hırslı ve rüzgarın estiği tarafa giden insanlar tıpkı Erzurumlu Yunus ve Veysel gibi...

Elbette yaşanmışlıklar kalem gibidir ne kadar silerseniz silin izi kalır. Tıpkı Asım Bey gibi... Sönmüş bir ateş gibi kalır içinizde geçmiş. Rüzgâr estikçe biraz daha yakar içinizi, biraz daha hatırlatır kağıdın silinmemiş izlerini.

Küllenen bir hatıra bir rüzgârla tekrar hatırlanır.

İnsan ne kadar değişebilir ya da bir kâğıda yazılanlar ne kadar silinebilir? Silinmeye çalışılan bir yazının üstüne ne yazarsanız yazın o eski izler hep kalır. Ve bir zaman o izler bir şekilde ortaya çıkarılır.

Yeni yetme bir genç İlhan bu izi takip eder. Kim ne derse desin istemeseler de, dava yoluna devam edecektir. Davanın büyüklüğü de budur işte..

Her şeyin parayla döndüğünden; makam, şan, şöhretin her şeye hükmettiğinden haberdar bir genç. Şan, şöhretten uzak mütevazı bir hayatı var. Onun gibi yaşayanlar az, çok az. Çevresindeki insanların garipsediği kadar az bu insanlar. Her geçen gün sayıları daha da azalıyor.

Siz davanın yılmaz erlerisiniz, bu dava sizlerin omuzlarında yükselecek, diyen Murat abiği hatırlıyorum, dava delisi Kerim canlanıyor hayalinde. Onlar gibi olabilmek özlemi kaplıyor içimi. Bu dava büyük, diyorum. ■ ■ ■

“SESSİZCE SEV USULCA KÂİNATI TELAŞA VERMEDEN”

— Ayşegül ALTAŞ

Sessizce sev. Gözlerinle konuş benimle. Sessizliğin en kuytu köşelerinden gözlerinle seslen bana. Herkesin bağırarak konuştuğu, herkesin her şeyi bildiği dünyada sadece sus.

Seslen ki gözlerimle cevap vereyim sana. Cümlelerimizi kelimeler değil, bakışlarımız kursun.

Gözlerdeki her bakış; bir cümle, bir kelime, bir harf, bir nokta olsun mesela.

“Gözler kalbin aynasıdır.” Sessizliğin en derinlerinden duygularını, gözlerinle yansıt bana.

Kızgınlığı, nefreti, sevgiyi, hüznü, aşkı gözlerinle anlat bana. Sessizce sev. Kelimelere ihtiyaç duymadan. Aşkını kainata haykırmadan, usulca sessizce sev.

“Oysa aşığın feryadı susuşunda gizlidir.”

Sessiz kalır sevdiğine. Kainattan habersiz, sol yanından izinli.

Ne kadar seviyorsa, gözlerindeki feryat o kadar derindir.

Aşığın tek isteği söyleyemediklerini göz göze gelince bir bakışa sığdırmaktır aslında.

O yüzden anı yaşar. Ne gelecekteki hayallerdedir aklı, ne de geçmişin tozlu raflarında. Şimdidedir aklı hep çünkü kalbinin feryatlarını bir anlık bakışmaya sığdırır.

Sevenlerin göz göze gelişi, içindeki aşkı, feryadı, mutluluğu, hüznü anlatmaya başladığı zaman dilimidir.

Ne gelecekte göz göze gelmeyi hayal eder, ne de geçmişte göz göze geldiğini hatırlar.

Sadece göz göze olmayı yaşar. Aşığın zamanı sadece “şimdiki zamandır”. Gözlerin buluştuğu, bakışların konuştuğu zaman dilimini seçer kendine.

Hayat yolculuğunda insanlar sevdalarını hep sol yanında taşır. Sevdasını bulmak istiyorsa her gittiği yerde, yanında götürmeli.

Hayat yolculuğunda sevdasıyla koşmalı.

Hayatın tüm güzelliğini, heyecanını, hüznünü sol yanındaki sevdası ile yaşamalı insan.

Sevdasına son verdiği durak ise ilahi aşka kavuştuğu zaman dilimidir.

***

Küçük bir dünyanın içinde koca dünyalar kurduk kendimize. Saygıyı, değer vermeyi, nezaketi unuttuk. Kim olduğumuzu, nerden geldiğimizi düşünmeden yaşamaya başladık. Güzelliği gözlerde değil de yapmacık gülüşlerde bulmaya çalıştık hep.

Kaç kalbi sardık şimdiye kadar, kaç kişinin kalbine umut filizleri ektik. Kaç yetimin yüzünde tebessüm olduk. Biz insan olmaya çalışırken insanlığı unuttuk asıl.

Kaç kişi empati yapıp açlıktan ölümün pençelerine hapsolmuş masum bir çocuğun yerine koydu kendini. Kaçımız o gözlerden damlayan yaşı yüreğinde hissetti. Merhametin büyüttüğü empatiye hangimiz sahip çıkabildi.

— Ayşenaz ŞENCAN

OYSA SADECE FİLMLERDE OLUR BÖYLE ŞEYLER

Tren vagonlarını bilir misiniz? Modern, yeni, hızlı olanları değil de; hani her küçük peronunu yaşantıya benzettiğimiz seyredilmeye layık olanları. Bir film şeridi gibi geçerler ya... Düşünmeye iterlerinsani. Çözemediğimiz bir akışın içindeyiz değil mi? Oysa kendimize kurduğumuz dünyalar ne de küçük.

Vagonlar hızla akıp giden vakit olur, Kılıçarslan'ın “beş yıl sonra kendimi...” diye başladığı cümleye getirir bizi.

Kardelene benzetir mesela Kılıçarslan iki gencin arasındaki toy sevgiyi, sevip de kavuşamamaktır gerçek, dilinden değil de ciğerinden sökülüp gelen -üzgünüm- kelimesidir gerçek. Ağabey olmaktır sevdiceğinin gözünde, el âlem ne der diye alınan kararlardır, oysa değil mi, anca filmlerde olur böyle şeyler

Bir öngörüş değildir yazarın kaleme döktükleri, yaşayıştır. Belki bu yüzden düşün-

celerimize değil de kalbimize yatkındır sözleri.

“eskiden...” diye başladığımız her cümlenin yüz güldürücü masumluluğu ne derin bir özlemdir. İstanbul, İstanbul iken diyor ya yazar, işte o kelimelere zincirlenir insan. Sürdürdüğümüz hayatı güzelleştiren değişmesi ve kolaylaşması değildir. Tam da bu zamanlarda “İstanbul, İstanbul iken olan aşklar” özlenir yazarın kurumsal Songül ablası öz-

Fotoğraf: Mustafa DOĞAN

lenir. Ferhatlar, Şirinler özle-
nir.

Hikâyeyi; bir takım yaşa-
nabilecekler veya yaşan-
mışlar diyerek tanımlarız.
Her yeni bir sayfa çevirmek
tıpkı güne başlarken yeni
bir sayfa açmaktır. Öyküler
tıpkı hayat gibi kısadır, kısa
ama düşündürücü. Peki,
hikâyenin sonuna mutlu
son koymak okuyucu tat-
min etmekten başka nedir.
Mutlu son bitmemiş bir an-
latım demektir, mutlu son
diye bir şey yoktur. Yazarı
seviren şey de anlatma-
sıdır, ama bildiğimiz gibi,
deneyimlediğimiz
öğrendiğimiz gibi
anlatmasıdır. peki
okuyucunun sitemi
kimedir, yazara mı
? Nihayetinde boş
bulacağımız o çocuk
yatağı ne gibi mutlu
sona konu olabilir ki,
“Dünyanın gerçeği
var olduğu, hakikati
ise fani olduğudur”
diye duymuş yazar.
Şimdi sormak gere-
kirse nedir bu mutlu
son?

İki dudağı arasın-
dan çıkacak cevabı,
bu da geçer deyip
geçeceği günü, gi-
deni, kalanınsa an-
lamasını, her nefesin
kesileceği günü
beklemeyi satırları
arasına saklamış Ki-
liçarlan. “Beklemek
insanı öldürür” de-
mişti bir hocam. Na-

sıl öldürmek, diye sormuş-
tum keşke nasıl beklemek
diye sorsaydım. Ayşen'in
sessiz sedasız yolları gözle-
mesi gibi mi, Hüseyin amca
gibi şu kişiye de hatırımız
kalmayın Arafat'ta bekle-
meyelim diye mi?

Peki, “beş yıl sonra ben...”,
belki çocuk peşinde koş-
turuyordum, yağmur
kokusu ciğerime dolarken
sırılsıklam otobüs bekliyo-
rum ve ya oturmuş bir ka-
dının karşısına bir beş yıl
sonra nerde olursun soru-
sunu cevaplıyordum, ha-
yalım dediğim sıkıcı cümpe

ile oturmuş sessiz koridoru
dinliyorumdur, kim bilir bel-
ki hastane yatağında son
günlerimi sayıyorumdur.
Düşündükçe içine düştü-
ğümüz bir soru değil midir
şu zaman şurada olmayı
hayal etmek. Ummaktan
başka şansımız var mıdır
ki,” avukat olur gün batı-
mına doğru eve kollarım o
büyük dosyaları taşımak-
tan ağrımış halde döner
sıcak bir yemek hazırlar...”
diye düşünmüyoruz, sade-
ce umuyoruz. Özenmek gibi
düşünün, destansı bir aşk
yaşamayı istemek özen-
mektir bence. Aksiyonlu bir

maceraya düşebileceği düşünmek
özenmektir. Aslında bakıldığında
günümüz çocuklarının büyüme
şeklinden, büyüme tarzından
şikâyetçiyiz değil mi? Kim bilir nasıl
günlerin yarınları olacağız. Böyle-
si düşünüp geleceğin kahramanı
olmayı umuyoruz. Küçük bir çocuğa
sorduğumuzda dünyayı kurtaracağını
söyler. Yüzündeki masum sevinci
kırmamak için diyemeyiz ki
“oysa sadece filmlerde olur böyle
şeyler”. ■ ■ ■

Nezip Fazl

Mehmed'im, sevinin, başlar yüksekte !
Ölsek de sevinin, eve dönsek de !
Sanma bu tekerlek kalır tümsekte !

Yarın elbet bizim, elbet bizimdir !
Gün doğmuş, gün batmış, ebed bizimdir !